

REBELL

Ges ut av Revolutionär Kommunistisk Ungdom. Nr 3-2018 Pris 30 kr

VAD ÄR SANT I EN VÄRLD AV LÖGNER?

SVERIGEDEMOKRATERNA OCH NÄRINGSLIVET

FYRA VECKOR EFTER valet är fortfarande mycket oklart i regeringsfrågan och meningen "förhandlingar pågår" upprepas dag efter dag i nyhetsrapporteringen. En av de mest omdiskuterade frågorna rör hur Alliansen skall förhålla sig till Sverigedemokraterna. Tydligt är att en splittring i denna fråga finns Allianspartierna. Antonia Ax:son Johnson är Sveriges rikaste kvinna. Hon är styrelseledamot för det enorma livsmedelsföretaget Ax:son food. Under en längre tid har hon varit medlem i Liberalerna men den 21/9-18 gick hon ut i Dagens industri och uppmanade Alliansen att ta makten med SD.

Till DI sade hon att: om man tittar på den praktiska politiken, på det som är viktigt för näringslivet: företagarpolitiken, skatterna och ekonomin, så ser jag inte att Sverigedemokraterna

behöver vara ett stort problem för alliansen.

Ax:son Johnson själv har en förmögenhet på 57 miljarder svenska kronor och självklart är att hon och hennes företagare skulle gynnas av ett så mörkblått regeringsalternativ som möjligt, där man gärna kan tänka bortse från bruna inslag.

HON ÄR INTE

den första av topparna inom det svenska näringslivet som gärna ser ett Allianssamarbete med Sverigedemokraterna.

Även den nu bortgångne greven, industrimannen, företagsledaren och Ny demokrati-politikern Ian Wachtmeister hade

nära kontakter med Sverigedemokraterna på senare år då han agerade rådgivare för partiet. Till Expressen 2010 avslöjade

Det har rapporterats om mängder av möten, middagar och utekvällar mellan toppar inom Svenskt näringsliv och ledande personer inom Sverigedemokraterna.

Wachtmeister sitt viktigaste råd till Åkesson vilket var att: se till att ha många såna kontakter som mig. Ett råd som SD bevisligen följt genom åren.

DET HAR

rapporterats om mängder av möten, middagar

och utekvällar mellan toppar inom Svenskt näringsliv och ledande personer inom Sverigedemokraterna.

Under flera år har näringslivet bearbetat Sverigedemokraterna för att de skall kunna försäkra sig om ett stabilt stöd i riksdagen för

sina politiska krav och önskemål. Man har velat undvika att bland annat förmögenhetsskatten skall återinföras efter valet eller att det skall ske någon form av vinstbegränsning i välfärden.

Frågan om varifrån Sverigedemokraterna fått sina pengar har ställts tidigare, särskilt innan de tog plats i riksdagen och blev tilldelade statligt stöd. Flera gånger har anonyma givare skänkt partiet pengar; 2006 gav den så kallade "jultomten" en miljon kronor till partiet och 2013 kunde SD ta emot fem miljoner kronor från ett testamente.

ATT ÖVERKLASSEN SER SD-inflytande i politiken som något välkommet är inget överraskande. Man sätter i vanlig ordning sina egna intressen först utan en tanke på hur det påverkar landet i stort. Historien ger oss

flertalet exempel detta. Sverigedemokraterna försöker utmåla sig själva som det enda oppositionella partiet som står i motsats mot den resterande "sjuklövern". Men Sverigedemokraterna är och förblir ett borgerligt parti som idag inte motsätter sig vinster i välfärden och vars politik inte gynnar arbetarklassen.

Nadja Lundberg
är redaktör för Rebell

REBELL ges ut av
Revolutionär Kommunistisk
Ungdom, Kommunistiska
Partiets ungdomsförbund.

Tidningen är beroende
ungkommunistisk.

Adress:

Rebell
Box 31187
400 32 Göteborg
Tel: 031-244417
E-post: rebell@rku.nu
Hemsida: www.rebell.se

Redaktion:

Arvid Gustafsson,
Nadja Lundberg,
Linda Kiibus,
Oliver Carlberg

Prenumeration:

4 nr/år 100 kr

Tryck:

Myran Grafiska

Ansvarig utgivare:

Nadja Lundberg

#3-18

TEMA: INDOKTRINERING OCH PROPAGANDA

DETTA NUMMER I URVAL:

★ **ALL LOGO - EN VÄRLD AV REKLAM OCH
VARUMÄRKEN** s. 8-11

I en artikel skriver Rebells Nadja Lundberg om reklam och hur det påverkar oss i dagens samhälle.

★ **LÖGNERNAS SPRÅK** s. 12-16

I en artikel beskriver Oliver Carlberg hur politikens värde urvattnas med hjälp av språket .

★ **UBÅTSJAKT OCH MEDIEHYSTERI** s. 22-28

Oliver Carlberg fick ett samtal med Mattias Göransson, chefredaktör för magasinet Filter, om rysshets och militär upptrappning.

★ **RESA TILL GREKLAND OCH
OGIDITIS** s. 44-46

Jakob Lejon fick i september chansen att resa till Aten och delta på KNE:s festival Ogiditis. Läs hans reportage här i tidningen!

★ **DESSUTOM...**

Krönikor i urval: *Min lärare ljuger för mig*, *Forum för statlig historieskrivning*
Förbundet: Distriktskonferenser

FALSKT SPEL FRÅN NÄRINGSLIVETS LAKEJER

ÅR 1918 HADE AKTIEBOLAG rösträtt i kommunerna. Idag, 100 år senare, har storföretagens toppar inte längre två röstsedlar, men de sitter likväl på mer makt än den vanliga arbetaren. Makt över ekonomin och politiken och över massmedia där dagordningen bestäms. Jag vill påstå att majoriteten av nyhetsmedia och opinionsbildning styrs av ingen mindre än företagets kompisklubb Svenskt Näringsliv. Media ser dem som en oberoende aktör och köper fakta ifrån dem för att publicera som nyhetsmaterial. Fakta som oftast inte är annat än humbug, med en jävligt marknadsliberal vinkling.

»Oberoende« är inget annat än en falsk beskrivning av Svenskt Näringsliv. Svenskt Näringsliv investerar årligen mångmiljonbelopp i olika tankesmedjor vars funktion är att påverka samhällsidéerna. De argumenterar

Media ser dem som en oberoende aktör och köper fakta ifrån dem för att publicera som nyhetsmaterial.

för privatiseringar, avregleringar och allmän högerpolitik. Till sin hjälp använder de sig av forskning, utredningar och opinionsbildning - med varierande sanningshalt.

Timbro, en av de största tankesmedjorna, finansieras av inget mindre än Svenskt Näringsliv.

TIMBRO, T SOM I Tore, IM som i Ing-Marie och BRO som i deras efternamn Browaldh. Två syskon från överklassen. Självfallet propagerar de således för sina klassintressen. Varför vi kan se deras skribenter skriva på

borgerliga ledarsidor i DN och SvD.

Ytterligare tankesmedjor som även de är en del av Svenskt Näringslivs trupp är Ratio, Frivärld, Institutet för näringslivsforskning, Den nya välfärden och SNS. Svenskt Näringsliv har inte bara inflytande över massmediedebatten. De har också sina klåfingriga händer nerkörda i sociala

Göteborgs containerhamn, som de senaste åren har fått vara centrum för en utdragen konflikt, där en av parterna Svenskt Näringsliv ofta ses som en oberoende aktör.

medier-träsket. Facebook-kontot »Rödgrön röra«, startad av Moderaternas Arian Karapet, lägger upp satirbilder på den tidigare rödgröna regeringen.

Sidan har sponsrats med en miljon kronor av Svenskt näringslivs stiftelse. Oberoende? Knappast.

GENOM SIN SIDA »Skattefakta« sprider Svenskt Näringsliv ytterligare desinformation om de rödgröna. I en bild hänler finansminister Magdalena Andersson åt sörjande barn vid en grav. Bilden, som delats 3 000 gånger, är ett inlägg mot en återinförd arvsskatt. Något som Socialdemokraterna inte har föreslagit.

Den rödgröna regeringen är givetvis inte värd att försvara, men Svenskt Näringsliv är däremot värda en känga för sin lömskhet. Grodor hoppar ur munnen och tungan svartnar på deras presschef, Peter Isling, när han hävdar att alla inlägg från deras »trollsidor« baseras på konkret fakta och

att avsändaren tydligt framgår. Genom sidan »Jobbfakta« propagerar Svenskt Näringsliv genom påhittad statistik nedläggning av Arbetsförmedlingen.

Det ska visa sig att Arbetsförmedlingen förmedlade dubbelt så många jobb som Svenskt Näringsliv påvisade. Vart deras erfarna forskare baserade sin statistik på gavs aldrig något svar på.

DET SKA VISA sig att Arbetsförmedlingen förmedlade dubbelt så många jobb som Svenskt Näringsliv påvisade. Vart deras erfarna forskare baserade sin statistik på gavs aldrig något svar på. Företrädare för Svenskt Näringsliv skrev kopplat till den lögn att »det hela tiden [är] viktigt för oss att de rapporter som tas fram framställer fakta korrekt«.

Säga vad man vill om

Arbetsförmedlingens funktionalitet, men inte är Svenskt Näringslivs alternativ om att ha privata arbetsförmedlare lösningen på arbetslösheten. Att dela på jobbet och införa 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön är som vi vet det enda rätta. Svenskt Näringsliv driver även den stenhårt vinklade nyhetssajten »Arbetsmarknadsnytt«. Här publicerade man i samband med konflikten i

Göteborgs hamns uppgifter om att hamnarbetarna krävt fler tv-kanaler och hotat med strejk för att få fina middagar med chefen.

Har man lite insikt i frågor som rör arbetares rättigheter hajar man att lyxmiddagar med chefen varken är prioritet eller särskilt lustfyllt. Det står i alla fall klart att Svenskt Näringslivs skribenter lever jävligt långt från arbetares verklighet.

DESSA FEJKADE NYHETER fick stor spridning på sociala medier samt citerades av olika ledarskribenter. De snaskiga rubrikerna sågs som sanning för många, vilket skapade problem för Hamn4an. Helt i linje med Svenskt Näringslivs plan. Även om Uppdrag Granskning senare klämde åt Arbetsmarknadsnyttis chefredaktör och reportrar, som överhuvudtaget inte kunde påvisa vad artiklarna byggde på, är skadan redan skedd. Företagstopparna ses som de sakliga, medan hamnarbetarna utmålas som någon slags extremister. »Arbetsmarknadsnytt« publicerade från maj till december 2017 36 artiklar om hamnkonflikten.

En enda gång citerades en representant från Hamn4an. Hur var det med de sakliga

journalistiken? Nej, sådant existerar inte för Svenskt Näringsliv vars syfte, genom att sprida högerpropaganda, är att få Hamnarbetarförbundets stridsåtgärder att upphöra.

Lockouten slog hårt mot företagen och var med alla medel tvungen att brytas för att de inte förlora fler guld tackor att lägga på hög. För att återgå till den absurda beskrivningen av Svenskt Näringsliv som »oberoende«. Jag menar att propagandistisk, falsk, högerextremistisk, brottslig, marknadsliberal, osmaklig och arbetarfientlig är mer passande.

Lenita Åberg är 28 år och medlem i RKU-Sundsvall

**TEXT OCH
ILLUSTRATION:
NADJA LUNDBERG**

EN VÄRLD AV REKLAM OCH VARUMÄRKEN

En utveckling som sker mitt framför dina ögon kan ibland vara svår att märka av eller identifiera. Långsamt ändras det bara och du har glömt hur det såg ut innan. Att vi lever i en värld full av reklam är knappast något att diskutera utan bara konstatera. De ytor i vår vardag som är helt reklamfria är få. Du exponeras konstant i det offentliga rummet, i skolan och i ditt eget hem. Men hur blev det såhär och hur fan står vi egentligen ut.

OM MAN SKALL PRATA OM reklam rent historiskt, får man konstatera att fenomenet funnits otroligt länge. Redan Egyptierna gjorde affischer av papyrus och på fler håll i världen har man hittat reklam för varor som skrivits direkt på väggar daterade långt tillbaka i tiden. En annan form av marknadsföring var att hänga upp bilder av symboler.

Exempelvis en skomakare kunde ha en bild på en sko utanför dörren så att de som gick förbi skulle förstå vad det handlade om. I och med att den svenska tryckfrihetsförordningen trädde i kraft år 1766 började det dyka upp annonser i tidningar. Annonser som i huvudsak informerade om en varus användningsområden samt kort om producenten.

DET VAR FÖRST UNDER den senare hälften av 1800-talet som reklamens utseende förändrades och utvecklades – illustrationer och slogans tillkom. Man började anställa konstnärer för att framställa reklamannonser och affischer. Industrialismen hade fört med sig en ökad produktion av varor och företag samt med det en ökad konkurrens om konsumenterna.

Greppet att föra fram sina produkter genom igenkänning av en företagssymbol blev senare populärt. Den US-amerikanska designern Walter Landor är känd för citatet »Produkter skapas i

I och med att den svenska tryckfrihetsförordningen trädde i kraft år 1766 började det dyka upp annonser i tidningar.

en fabrik men varumärken skapas i hjärnan.« Vilket är en bra sammanfattning av på vilket sätt multinationella företag idag arbetar för att få sålt sina produkter. Varumärket är det som kan och till varje pris skall leva vidare, i en värld där maskiner slits ut, produkter går sönder och människor dör skall varumärkena överleva generation efter generation.

Idag kan konkurrerande företag likt Adidas och Nike låta tillverka likadana produkter i samma fabriker med enda skillnaden att man trycker sin egen logga på exempelvis T-shirten. Det du sedan som konsument köper är inte i första hand en tröja som du skall kunna ha på gymmet eller när du är ute och springer, utan du köper den känsla som ett visst varumärke

byggt upp kring sig själv.

Företagen vill alltså inte bara sälja dig en produkt utan även en plats i den gemenskap som kretsar kring att ha ett visst märke på sina kläder eller använda en viss typ av produkter. Kring de märken som du väljer att köpa kan du skapa dig en identitet och med det även en lojalitet till varumärket. Till den ursprungliga arbetsprocessen har de som arbetar med reklam för ett företag adderats. Företag som på mesta och bästa möjliga sätt idag vill nå ut med sitt varumärke måste lägga enorma resurser på att framhäva sig själva i konkurrensen. Vilket i sin tur ökar kostnaderna på produkterna men inte lönerna i fabrikena.

KONSUMERA MERA KU
KONSUMERA MERA KONSUM
KONSUMERA MERA KONSUMERA MEF

Många stora företag har under senare år kommit att blomma upp och finnas i varje större stad på jorden, de har blivit globala. I vilket land eller stad som du än landar i med ett flygplan, vilken flygplats du än kommer till så kan du vänta dig att finna ungefär samma snabbmatskedjor på i stort sett alla håll. Faktum är att dessa företag fullständigt håller på och äter upp de sista offentliga utrymmen som finns i städer världen över. Till förmån för dyra kaffe-shoppar plockar man idag bort offentliga sittplatser på många av landets centralstationer.

Det gör att du inte har något annat val än att köpa dig en kaffe för femtio kronor, för att få en sittplats under tiden som du väntar på ditt tåg. En kopp som bara kostar några kronor för företaget att producera, det du betalar för blir vid sidan av kaffekoppen att få en sittplats för att kunna befinna dig i det offentliga rummet. Många av dessa kaffekedjor har som målsättning att sälja en stämning, en atmosfär. En stämning av att när du befinner dig på en av deras shoppar, skall du kunna känna dig lika hemma och bekväm som du gör i ditt eget vardagsrum. Kaféet skall uppfattas vara en förlängning av ditt eget hem där du kan sitta och plugga, umgås och skriva.

Men det leder till att vi i alla sammanhang är konsumenter och i alla lägen förväntas betala bara för att få befinna sig på eller existera på en offentlig plats. Har du inte möjlighet att betala för detta trängs man ihop på en ständigt minskande yta.

Det gör att du inte har något annat val än att köpa dig en kaffe för femtio kronor, för att få en sittplats under tiden som du väntar på ditt tåg.

Sagan om Nike – ett drama i tre akter

Enligt det egna företagets historieskrivning och mytologi skulle Nike vara ett bra företag för sport och allmän konditionsträning då företaget var skapat av personer som älskade sport, idrott och de som utövade det. Företaget fick ett stort genomslag genom genidraget att i sin reklam använda sig av, redan för många människor, välkända idrottare för att kunna nå ut med sin marknadsföring.

Många känner säkert till hur den kände basketspelaren Michael Jordan bidrog till att sätta företaget på kartan samt inpränta det i människors medvetande. Man lyckades genom reklam sammankoppla idrotten med underhållningsvärlden genom att presentera Jordan som

en superhjälte med hjälp av klippningen i TV-reklamen. Man använde sig tidigt av ett starkt emotionellt budskap. Berättelsen om hjälten som efter en lång kamp tillslut segrar över det som begränsar och uppnår sitt mål samt sin fulla potential.

I den här reklamen finns ingen yttre fiende som hotar men det finns en inre. Du själv, din egen lathet och otillräcklighet som direkt hindrar dig från att själv bli en superhjälte – Just do it!. Denna berättarform gör oss alla till både hjältar och förlorare i vår egen livsberättelse och utan Nikes hjälp kommer vi aldrig att kunna nå vår fulla potential. Efter denna första del med att med stjärnors hjälp kunna lyfta det egna varumärket

KONSUMERA MERA KONSUMERA MERA KONSUMERA
MERA MERA KONSUMERA MERA KONSUMERA
MERA MERA KONSUMERA MERA KONSUMERA

och loggan till nya nivåer handlar det om att bli av med de som vill uppnå samma sak som det egna företaget – konkurrenterna. Att hela tiden ligga steget före konkurrenterna och skapa en större och större mängd, till företaget, lojala konsumenter.

Efter detta gäller det att loggan sprids i så stor omfattning som möjligt. En uppgift som Nike lyckats bra med. Mängder av människor har loggan intatuerad och den stora mängden piratkopior som sprids av företagets produkter gynnar bara spridningen av loggan och varumärket.

Den desperata jakten på världens unga

Sedan länge är det känt bland världens stora märkesföretag att en av de mest köpkraftiga och påverkbara grupperna i samhället är de unga. Adidas tidigare VD Robert Louis-Dreyfus har sammanfattat deras målsättning på detta sätt vill erövra den globala tonåringens hjärta.

Drömmen har varit att en ungdom varsomhelst i världen skall vakna på morgonen och ta på sig ungefär likadana kläder, tillverkade av samma företag. Det skall inte spela någon roll om du är en tonåring i Kina, USA eller Europa. Ungdomar har definierats av storföretagen som trendkänsliga och lättillgängliga för nya produkter. Vilket gör oss till en lönsam grupp av konsumenter. Genom sociala mediers genomslag i hela samhället, men kanske särskilt bland unga har möjligheterna att kunna nå ut med varumärken ökat lavinartat. I appar som Instagram kan i princip varje användare göra sitt

namn till ett »varumärke« och då och då antingen sälja saker själv eller låta sig sponsras av företag för att kunna tjäna pengar. För personer med många följare kan varje sponsrat inlägg generera stora mängder pengar.

Som vanlig brukare av dessa appar smyger sig i regel reklaminslagen långsamt på. En ny

uppdatering av exempelvis Instagram gör att varannat inlägg i din feed plötsligt blir ett sponsrat reklaminylägg.

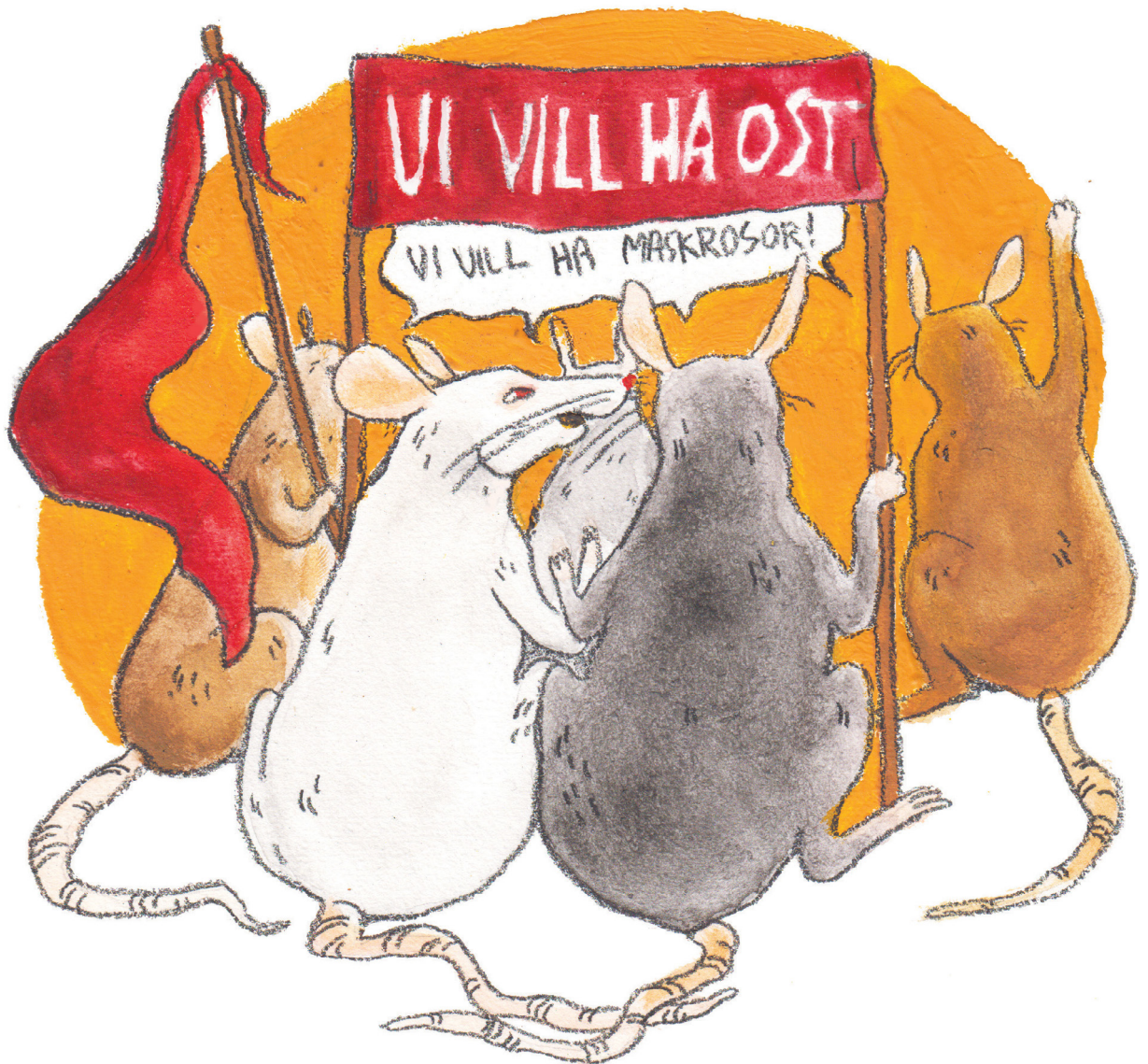
DESTO MER DU använder dig av tjänsten kommer sedan den reklam som presenteras för dig att anpassas allt mer efter just dig och

vad du kan tänkas intressera dig för eller köpa. Så var finns då de reklamfria ytorna idag? Sitter du på en buss eller spårvagn exponeras du för reklam vare sig du tittar upp från din mobil eller ner i den. Reklamen kommer likt resistenta bakterier att evolutionärt fortsätta att anpassas efter våra vanor och de liv vi lever. Det penicillin som finns att tillgå är kampen för en reklamfri värld.

Ungdomar har definierats av storföretagen som trendkänsliga och lättillgängliga för nya produkter.

Text: Nadja Lundberg

LÖGNERNAS SPRÅK

TEXT: OLIVER CARLBERG
ILLUSTRATION: EMELIE MCBAY

SPRÅKET SOM SLAGFÄLT ORDET SOM MAKTMEDEL

Att ord (och att anmärka på ord) har en stor roll i modern politik är svårt att missa. Vi kallar ju det trots allt för det politiska samtalet eller dylikt. Det är en klyscha att påpeka att det är viktigare att säga saker än att faktiskt göra rätt saker. Ett fint exempel på det fenomenet har varit reaktioner på Centerpartiets och Annie Lööfs avståndstagande från Sverigedemokraterna.

I EN VÅG AV IDEL HYLLNINGAR OCH uppskattningar från allmänvästern försvann faktumet att Annie Lööf och hennes parti

förespråkar en faktisk politik som skulle innebära apartheid på arbetsmarknaden. Där arbetsköpare fritt skulle kunna upprätta A- och B-lag med olika löner och förmåner. Att hon sade antirasistiska saker var viktigare än de faktiska effekterna av hennes politik. Men samma exempel visar på ordens makt i politiken. Inom kapitalismen (mer än inom tidigare produktionssätt) har språket fått en ideologisk funktion. Eftersom kapitalismen har producerat ett krav på läs- och skrivkunnig arbetskraft som inget tidigare system krävde i samma utsträckning har det också blivit allt viktigare att kontrollera denna befolkning.

I en värld där information är mycket mer tillgänglig så blir det viktigt för den härskande klassen att manipulera genom språkliga manövrar. Detta har lett till motreaktioner från arbetarrörelsen och den bredare västern där det handlar om att avslöja borgerligheten: att klä av deras språk och visa det nakna intresset som ligger dolt under fina ord. Detta låter förstås som en vettig strategi, men frågan blir: är språket verkligen slagfälten där politiken ska utspelas?

När arbetarklassen försvann

Sedan 1980-talet har vi fått höra att i Sverige finns ingen arbetarklass. Detta har borrar sig djupt ner i allmänmedvetandet. Maria Oskarsson med flera konstaterade i boken *En fråga om klass* (2008) att 24 procent identifierar sig som arbetarklass medan 51 procent ser sig själva som medelklass.

Rent objektivt, enligt Katalysrapporten *Klass, identitet och politisk mobilisering* (2018) kan vi räkna 43 procent av befolkningen som arbetarklass. Vad har orsakat en sådan skiljelinje mellan verklighet

och uppfattning? Det finns en tendens inom vänstern att enbart förklara detta ideologiskt. Att borgerligheten genom en medveten offensiv raderat ut klassmedvetande och sopat undan klass från den politiska dagordningen. Detta är förstås helt sant. Från 1980-talet och framåt har kapitalet genom sina organisationer Svenska arbetsgivareföreningen, Svenskt näringsliv och Studieförbundet näringsliv och samhälle fört en kampanj för att få övertaget i kampen om människors tänkande. De har finansierat allt från läroböcker, informationskampanjer, tankesmedjeverksamhet och vetenskap.

Detta har onekligen haft effekt på samhället. Men som marxister kan vi inte enbart se denna kontroll över ideologiproduktionen i samhället som avgörande. Vi måste se det materiella – det ekonomiska. När 1970-talets ekonomiska kris slog mot imperialismens kärna svarade kapitalet med en offensiv. Nedläggningar och utplacering blev svaret för att rädda profiten. Sverige förlorade större delen av sina varv, sin verkstadsindustri, sin tunga industri och sina textilfabriker. Med denna våg försvann grunden för arbetarklassen som den hade varit förstådd av borgare, socialdemokrater och kommunister sedan slutet på 1800-talet.

ARBETARKLASSEN HADE VARIT synonymt med industriproletariatet – när denna industri inte längre fanns försvann också grunden för arbetarklassens identitet som den hade varit i nästan 100 år. Svaret på talet om den försvunna arbetarklassen har allt för ofta varit att påtala att den visst finns! Man försöker fylla ordet med nytt innehåll från den gängse uppfattningen av arbetare som synonymt med industrin. Man ger ordet en större roll som politisk organisatör än verkligheten.

Det var inte så att arbetarklassen vann uppfattning som sig själv som en separat klass under klassens barndom för att socialister informerade dem om att de faktiskt var arbetarklass. Det var kapitalismen som gjorde dem medvetna om detta. Kapitalismen skapar de förhållanden som medvetandegör oss som en klass för sig, som levande under särskilda förhållande på grund av vår ställning i produktionen. Det var först när en sådan klass uppträdde som en kraft som alla var tvungna att tala

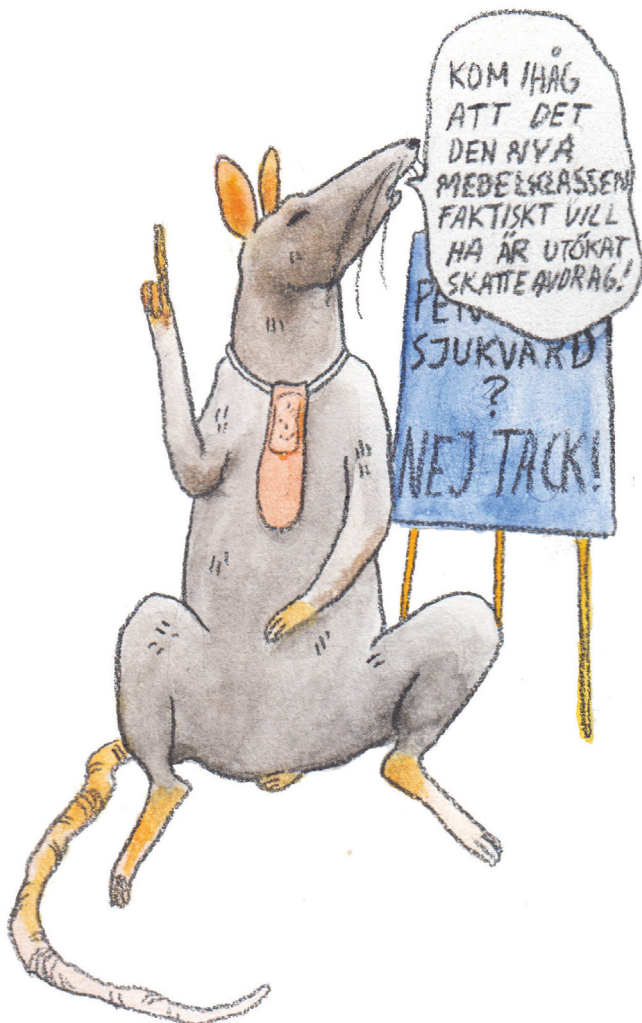
om den - borgare såväl som socialister. Att språket reagerar och ändras efter verkligheten låter ganska banalt – men detta orsaksförhållande blev allt mer ifrågasatt av teorier som sökte begrava marxismen och klasskampen under 1970-talet.

Postmoderna frasmakare

Samtidigt som världen gick igenom en omskakade ekonomisk kris och högern flyttade fram sina positioner under 1970-talet växte sig nya teorier sig starka på världens universitet.

Det var speciellt franska akademiker, arvtagare till studentupproriskheten från 1968, som breddade marken för den så kallade postmodernismen. En tankeskola som är alldeles för spretig, stor och komplicerad

Man försöker fylla ordet med nytt innehåll från den gängse uppfattningen av arbetare som synonymt med industrin. Man ger ordet en större roll som politisk organisatör än verkligheten.

för att sammanfatta här i någon större längd. Men för den här artikeln är denna inriktning intressant för hur den kom att påverka vad som dittills varit accepterad praktik och teori inom vänstern. Speciellt marxismen avfärdades som förenklande och föråldrad. Tidigare brukade akademiker som anammades av vänstern vara utbildade antingen som filosofer eller inom samhällsvetenskapen. Med postmodernismen blev humanisterna expertrösterna inom vänstern. Litteraturvetare och psykoanalytiker producerade nu politisk teori. Detta hjälper att förklara den fokus som började läggas på språket. Samtidigt som högern spred sin propaganda att arbetarklassen tillhörde historien sköt postmodernismen i sank den teori som hade påtalat arbetarklassens historiska uppgifter och roll i samhällsutvecklingen.

Man slutade prata om maktförhållanden som grundat i klassamhället, ekonomiska faktorer eller mellan större grupper. Istället kom maktförhållanden utspela sig i personmöten – i självaste språket. Ordet blev inte bara beskrivande; det blev själva skaparen. Julia Kristeva menade att patriarkatet uppstod när män begravde uttryck för åtra och känslor. Luce Irigaray talade om kvinnan som ett icke-kön, att »hon« bara betyder »inte honom.« Roland Barthes förklarade att författaren var död – fakta finns inte, enbart tolkningar. Hélène Cixous menade att kvinnors befrielse låg i att skapa ett kvinnligt författande – ett *écriture féminine*.

ALLA VÄNDE OCH VRED

på ord för att finna källan till samhälleliga orättvisor. Man ska inte förstå postmodernismen som helt kapitalets hantlangare i det ideologiska kriget. Dessa författare var inte nöjda med systemet och ville ett annat. Deras teoriserande kan också ses som en reaktion på en stelbent marxism. Arbetarklassen uppfattades som försvunnen med industrierna, de gamla politiska strategierna hade inte funkat, de gamla teorierna hade inte levererat (att de inte applicerats från första början undgick de flesta av postmodernisterna).

Effekterna blev en bekväm motström inom kapitalismen. Postmodern teoribildning har en roll i utvecklingen av den sortens självupplyftande och

splittrad politisk verksamhet som tyvärr definierar större delar av dagens vänster. Där att säga rätt sak är viktigare än att göra rätt.

Det politiska språket

Hittills har vi gått igenom hur språkliga förändringar hör ihop med ändringar inom ekonomin och hur teoretiker svarade på en politisk kris genom att vända upp och ner på förhållandet mellan ting och beskrivning. Men språket kan nyttjas för att vinna politisk mark. Hittills har dock högern varit bäst på detta. När Nya Moderaterna lanserade sig

själva i början av 2000-talet gjorde det detta med en estetisk och retorisk nydaning. Det är det folk minns dessutom. Man tänker på »Sveriges enda arbetarparti« och liknande. Man ser paketeringen men inte vad som låg under. Detta var den borgerliga vänsterns stora problem med Reinfeldterans moderater. Deras taktik var att avmaskera moderaterna – att visa att under deras nya kostym fanns samma gamla djupblå moderata politik som nyligen gjort ett katastrofval. Problemet var då att moderaterna hade gjort en omdaning. De var det de sade sig vara. Ett reformparti som med marknaden ville lösa de problem Sverige hade.

Vänstern svar blev inte ideologiskt eller att presentera ett lika trovärdigt alternativ. Istället drog de slutsatsen att moderaterna bedrog folket och att de skulle få dem att inse detta. De prioriterade etik före politik, ord före innehåll. Moderaterna blev inte »Sveriges nya arbetarparti« för att de var bättre mediehanterare än sina motståndare

(även om de onekligen var det) utan för att deras politik var tilltalande i ett samhälle som genomgick hård bantning av statsfinanserna och åtstramning. Sossarnas svar var att motståndarna ljög medan Moderaterna erbjöd en problembeskrivning med en politiskt grundad lösning.

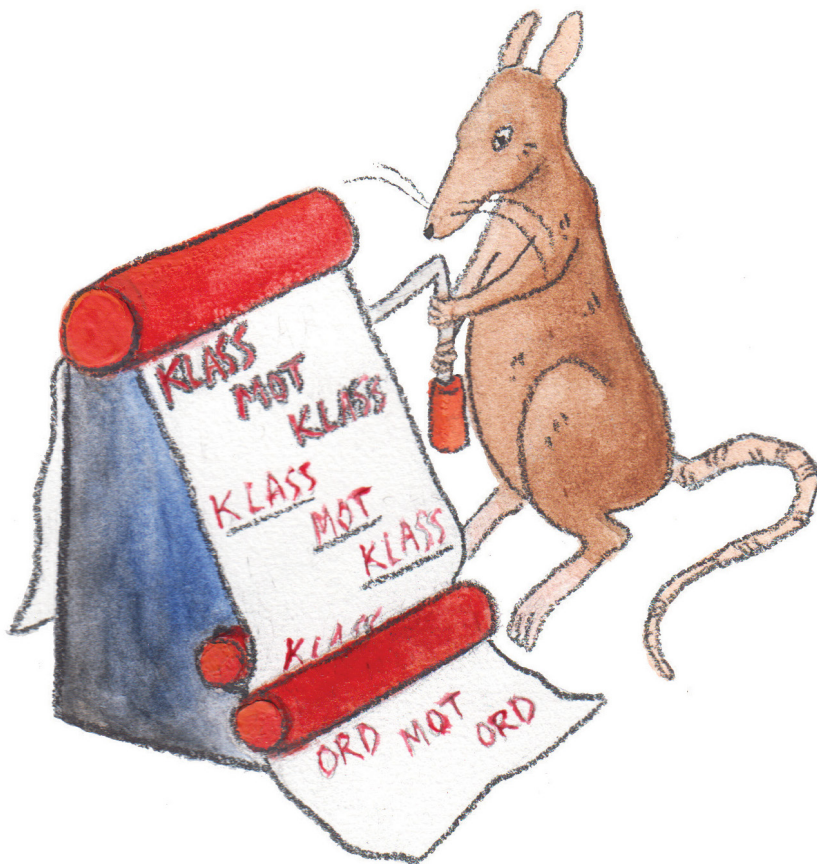
SOSSARNA KUNDE INTE

förstå att Moderaternas retorik vann gehör eftersom de inte kunde förstå bitterheten

gentemot deras förda politik. De förutsatte en tacksamhet gentemot Socialdemokratin för att de hade »givit« folket välfärd, socialförsäkringar, understöd, barnomsorg och sjukvård. De kunde inte heller bemöta kritik av dessa utan viftade iväg anklagelserna, vilket gav Moderaternas retorik slagkraftighet bland ett utbrett missnöje som

Med postmodernismen blev humanisterna expertrösterna inom vänstern. Litteraturvetare och psykoanalytiker producerade nu politisk teori.

Moderaterna blev inte »Sveriges nya arbetarparti« för att de var bättre mediehanterare än sina motståndare (även om de onekligen var det) utan för att deras politik var tilltalande i ett samhälle som genomgick hård bantning av statsfinanserna och åtstramning.

Moderaterna snappade upp med paroller som »Det ska löna sig att arbeta.« Det fanns hundratusentals människor som tyckte sig försörja människor som inte var värda att bli försörjda. M vann gehör bland mellanskiktet (eller medelklassen, som det kallas för att undvika klassanalys) för sin politik just för att de erbjöd dem vad de ville ha.

Mindre bidrag, mindre skatt och mer straff. Det var inte dolt, det var exakt vad småföretagare och tjänstemän ville ha. Ironiskt nog verkar Nya M gjort en bättre klassanalys som de formade sin politik runt än någon av deras fiender på vänstersidan. Orden blir politiskt slagkraftiga enbart när de står på grunden av en gedigen organisation med ett gediget mål.

Att ta ordet tillbaka

Så är språket ett slagfält där politiken kan utspelas? Ja. Om det bör vara så? På det svarar den här författaren nej. Retorik och språkbruk är inte politiska maktfaktorer i sig, det är endast om de får förankring i samhället som dessa blir viktiga.

Att arbetare inte uppfattar sig som arbetarklass, att vänstern är postmodern, att högern har enorma resurser för att vrida det politiska samtalet och människors medvetande till sin fördel: det är inte något vi ändrar med rätt ord. Den politiska

organiseringen i dessa tider är förstas en svår fråga och utmanar oss på hur vi når ut med våra grundsatser.

Hur gör man folk medvetna och hur organiserar man folk idag? Inte genom att ändra på oss eller försöka byta innehållet på vår politik eller vår ideologi. Att klasskamp, arbetarklassen eller proletariats diktatur för den delen inte är etablerade betyder inte att dessa ska tyna bort eller ersättas.

ISTÄLLET BÖR VI ALLTID FÖRA fram de teorierna och de budskapen. För kapitalismens haverier kommer göra att dessa tankar åter vinner mark – då kapitalismen producerar de människor som kommer begrava den till stor del utan vår hjälp. Kapitalets makt ligger inte i att de har ett tolkningsföreträde eller problemformuleringsinitiativ.

Deras makt är materiell, just som att vår makt inte det i nuläget. Men som Karl Marx formulerade sig: den materiella makten måste störtas med materiell makt, men också teorin blir till materiell makt så snart den griper tag i massorna. Det är vår uppgift att göra våra nutida ord till framtidens verklighet.

Text: Oliver Carlberg

FALSKA NYHETER

- INFORMATIONSSAMHÄLLETS BAKSIDA

Begreppet falska nyheter har blivit ett allt mer vanligt begrepp. Ända sedan en viss gulhårig president på den nordamerikanska kontinenten började bruka det som ett ständigt retoriskt uttryck. Falska nyheter, eller Fake News som det kallas på engelska, är dock en gammal uppfinning.

Att använda sig av överdrivna och direkt felaktiga uppgifter för att tjäna ett ekonomiskt eller politiskt syfte är en enkel lösning om man inte bryr sig om etik. Redan i antikens Rom och Egypten använde sig både påvar och faraoner av desinformation för att stärka sina egna agendor.

BLAND ANNAT SPRED Ramses den andre lögner om att han besegrade sina fiender, när det förmodligen förlöpte betydligt mer jämnt. Eller hur Marcus Antonius utmålades som ett fyllo och en kvinnotjusare av sin politiska motståndare Octavianus, för att den senare skulle vinna politiska poänger. Men ingen kan väl ha undgått hur falska nyheter har fått en stor roll i världspolitiken idag.

Om det så är om Rysslands inblandning i inbördeskriget i Ukraina, läget i storstädernas förorter här i Sverige eller huruvida Donald Trump har eller inte har fuskat sig till vinsten i presidentvalet. Kort sagt, det mesta går att ljuga om i dagens informationssamhälle eftersom vi ständigt exponeras med massa information från olika håll. Det blir då svårare för oss att urskilja vad som är sant och vad som är falskt, eftersom vi måste sälla ut större mängd information.

DET DIGITALISERADE och globaliserade samhället lyfts ofta fram som en välsignelse och nästa stora steg i människans utveckling. Visst är det så att vi nu genomlever en digital revolution, men det är

inte utan negativa konsekvenser. Det är lättare för stater och företag att övervaka medborgare, det är lättare för terrorister att använda sig av nya vägar för att kommunicera och genomföra sina dåd.

Det är dessutom mycket enklare att sprida desinformation i syfte att vrida mottagaren till sin egen agenda med hjälp av dessa nya digitala hjälpmedel. När vi går i skolan får vi lära oss vad källkritik innebär och hur vi ska hantera information när vi får den till oss. När vi arbetar med olika vetenskapliga arbeten under vår skolgång får vi lära oss vad kritisk tänkande innebär och hur det är vårt främsta

vapen för att nå fram till det vi kallar sanning.

ATT VARA SKEPTISK NÄR MAN rör sig genom världen och samhället är ett av de viktigaste verktygen för att man inte ska ryckas med och gå vilse på informationssamhällets snåriga stig. Eftersom falska nyheter kan ha allvarliga konsekvenser för demokratin och samhället i stort har olika mediainstitutioner som DN och SVT (vilka vi ska återkomma till snart) tagit steg för att motverka spridningen och uppkomsten av falska

Frankrikes president Emmanuel Macron. Kanske funderar han på EU:s förträfflighet, kanske funderar han på hur han kan inskränka medborgarnas yttrandefrihet för att slippa falsknyheter.

nyheter. Men också statschefer har markerat mot det växande problemet, däribland Frankrikes president Emmanuel Macron. Han lade i våras fram ett lagförslag som skulle slå ner på falska nyheter. Problemet var bara att lagförslaget perfekt uppfyller ordspråket *Vinnaren skriver historien*.

ISTÄLLET FÖR ATT FAKTISKT stoppa det falska ger Macrons förslag möjligheten att censurera sånt som inte är önskvärt eller bekvämt. För en federalist som Macron skulle det kunna innebära att man kan censurera EU-kritisk propaganda.

Macrons lagförslag skulle konkretiseras genom en hemsida som ger användaren en hänvisning till de källor som anses rimliga, samt att en domare skulle få makt att blockera eller ta bort nyheter som inte anses vara av »riktig« art. Tur då att fransoserna inte helt gått upp i dyrkan av Macron, som svensk media ofta vill få oss att tro. Det här lagförslaget har på flera fronter mött stark kritik, just för att det

på olika sätt skär in i yttrandefriheten, något som i Frankrike varit uppburen sedan revolutionsåren i slutet på 1700-talet. Förhoppningsvis innebär det här att den franska befolkningen tillsammans med resten av Europas medborgare fortsätter vara kritiska både till olika nyhetskällor, men också till de politiker som falskt säger sig företräda våra intressen.

Macrons lagförslag skulle konkretiseras genom en hemsida som ger användaren en hänvisning till de källor som anses rimliga, samt att en domare skulle få makt att blockera eller ta bort nyheter som inte anses vara av »riktig« art.

HÄR LIGGER ETT AV de större problemen med falska nyheter och modern desinformation, att de politiker och beslutsfattare som vill ta ett grepp kring det, vill göra det genom att inskränka den relativt fria yttrandefrihet vi åtnjuter i bland annat dagens Sverige.

Donald Trump har varit inne på samma spår som Macron, även om det är hans egen svans av ultrakonservativa och alternativhöger som ofta får stå anklagade för desinformation och ryktesspridning i USA. Trump använder istället falska nyheter som ett propagandistiskt verktyg när USA:s konventionella massmedia ifrågasätter hans arbete och förehavanden.

Det är enklare att avfärda en jätte som Washington Post eller CNN som falska nyheter när man som Trump, får man förmoda, inte kan svara på jobbiga frågor om hur det egentligen går med styret i ett av världens mäktigaste länder. Trump har gått så långt att han utmålar media i USA till amerikanska folkets största fiende och gör uttalanden om att man måste se över vad media får säga och liknande.

DET ÄR TALANDE FÖR vår tid, oavsett hur extrem Donald Trump än är, att presidenter och andra höga höns kan göra såna uttalanden.

Det Macron har i görningen liknar på många sätt det initiativ som SVT, SR, DN, SvD och KIT startat under 2018. Initiativet kallas Faktiskt. och är en hemsida där alla sagda mediehus samlar granskningar av olika nyhetsrapporteringar och dylikt. Faktiskt. är enligt upphovsmakarna

ett samarbete mellan några av Sveriges ledande mediehus där vi samlar faktakollade påståenden inom samhällsdebatten och det offentliga samtalet i Sverige.

och ska ha som syfte att

bidra till en öppen, inkluderande och faktabaserad offentlig debatt. Genom att gå igenom faktaunderlaget bakom påståenden som påverkar vår verklighetsuppfattning arbetar vi för en källkritisk diskussion och en konstruktiv samhällsdebatt. Faktiskt ska också avslöja spridningen av konstruerade och påhittade nyheter och annat digitalt medieinnehåll som utger sig för att vara sanna.

(Hämtat från faktiskt.se/om-oss/ 2018-09-18)

PROBLEMET MED FAKTISKT. och andra tilltänkta metoder för att bli av med falska nyheter är att det inte går att tvinga ner olika granskningar i halsen på alla invånare, eller motverka olika nyhetskällor (oavsett deras riktighet). Vi kommer alltid utsättas för desinformation. Som förklarades är det här ingen ny uppfinning, det handlar bara om att det digitala samhället ger en ny plattform för desinformationen att spridas på.

Istället för att vi ska ge politikerklassen som egentligen inte har något intresse i att rädda folkflertalet från sagda desinformation och

falska nyheter, borde vi fortsatt lägga stor vikt på vad källkritik och kritiskt tänkande innebär. Lämna inte över bildningen till DN eller SvD, det demokratiska samhället är alldeles för dyrbart för att mediakapitalisterna ska ses som den renlärliga informationskällan. Precis som det borde vara hela samhället som tillsammans beslutar om vad samhället ska utträta i ren kollektivistisk mening, borde falska nyheter såklart granskas av oss medborgare.

Det är alla medborgares plikt att använda sig av det kritiska tänkandet när man rör sig genom samhället. Problemet med desinformation går igen i skolan, där det sprids lögnen om de politiska system som inte fyller kapitalismens krav. Om det så är om Nordkorea och hur makthavarna avrättar sina släktingar med luftvärnskanoner, eller hur man ger felaktiga förklaringar av vad kommunism faktiskt innebär.

DET ÄR EN ORDENTLIG UTMANING som hela samhället och alla världens invånare har framför sig att hålla isär det falska från det faktiskt sanna. Vi bekämpar falska nyheter på olika sätt. Ett sätt är att bekämpa de strukturer som ger upphov till falska nyheter. Att föra kamp mot segregation, ojämlikhet och andra strukturer kan ha liknande effekter som att sälla ut desinformation när man nås av det i nyhetsflödet.

Arbetarrörelsen har genom tiderna visat att bildning är en del av vägen till jämlikhet och frihet. Detsamma gäller för att undvika falska nyheter. Med bildning kommer vi bort från inskränkthet, fördomar och de bubblor som sociala medier stänger in oss i.

Så var skeptisk, tänk efter en extra gång när du drar igenom ditt flöde på Twitter eller Facebook och det allra viktigaste, var kritisk mot allt du möter i samhället. Om det så kommer från politiker, DN eller extremhögerns alternativmedia.

Precis som det borde vara hela samhället som tillsammans beslutar om vad samhället ska utträta i ren kollektivistisk mening, borde falska nyheter såklart granskas av oss medborgare.

Om det så är om Nordkorea och hur makthavarna avrättar sina släktingar med luftvärnskanoner, eller hur man ger felaktiga förklaringar av vad kommunism faktiskt innebär.

Text: Arvid Gustafsson

FÖRSVARSMAKTENS PROPAGANDA -KRIGSHETS OCH PINKWASHING

SEDAN VINTERN 2014 HAR försvarsfrågan fått allt större utrymme i den offentliga debatten. Efter att Ryssland annekterade Krimhalvön i februari det året började argumenten för militär upprustning – och inte sällan medlemskap i den USA-ledda krigsalliansen Nato – dugga tätt från diverse ledarsidor och tv-studier. Jag organiserade mig i RKU under hösten samma år, då en hysterisk ubåtsjakt hunnit påbörjas i Östersjön. I media dammades olika »försvarsexperter« och andra tyckare från Kalla krigets dagar av och verkade tävla om vem som kunde måla upp den mest alarmistiska bilden av hur Ryssland skulle lägga Sverige under sig.

»Bevisen« var närmast parodiska: ett suddigt foto av ett föremål i Stockholms skärgård var det mest övertygande man kunde skrapa fram, och en pensionär som var ute och fiskade öring förvandlades till rysk specialagent. Att denna utveckling inleddes då, och fortfarande pågår idag, är knappast någon slump. Sedan 1990-talet har Försvarsmakten gjorts om till ett så kallat "insatsförsvar", vilket innebär att man fokuserar på stöd och deltagande i imperialistiska insatser utomlands framför att skydda det egna landet.

DETTA HAR BLAND ANNAT yttrat sig i närmandet till Nato, exempelvis genom att svenska militärer under senare år ställts under Nato-kommando i Kosovo, Afghanistan och Libyen samt med undertecknandet av värdlandsavtalet 2016. Även ersättandet av den numera återinförda värnplikten med ett yrkesförsvar 2010 var ett led i denna utveckling.

I takt med detta har dessutom försvarsbudgeten kraftigt bantats ned, och att de gamla krigshökarna då börjar skrika efter utökade resurser och närmande till Nato när de får chansen är väl inte så konstigt. Detta handlar dock inte bara om att utmåla andra länder som ett hot mot Sverige, utan även om att framställa sig själv som en progressiv och fredsbevarande kraft. Mellan 2010, då

värnplikten som sagt avskaffades, och 2016 brände Försvarsmakten närmare en halv miljard kronor på marknadsföring och reklam. Denna satsning har bland annat resulterat i reklamkampanjen »Många har många frågor« från i år, som består av ett antal frågor som de som är intresserade av att söka till försvaret skulle kunna tänkas ställa: »Måste man kunna göra två saker samtidigt eller kan killar också söka?« och »Kan man ha mens i fält?« är två exempel.

Det nya PR-tänkandet har också visat sig på andra sätt, bland annat genom deltagandet i Prideparaden sedan tidigt 2000-tal och relaterade reklambilder; ett exempel från i år visar soldater med regnbågsflaggan målad i ansiktet istället för kamuflagemaskering och texten »We don't always march straight«. Dessa taktiker har ett klart syfte: att locka till sig »hippa« och »medvetna« ungdomar genom att utmåla Försvarsmakten som en kraft som står för feminism och HBTQ-personers rättigheter.

DETTA TROTS ATT MAN DELTAGIT i diverse Nato-övningar och imperialistiska angrepp och på så sätt bidragit till skapandet av såväl flyktingströmmar som att slavhandel åter bedrivs i Libyen. Även ett annat syfte uppfylls av kampanjer som dessa, då de befäster synen på förtryck som sexism och homofobi som något som kan försvinna inom det rådande samhällets ramar och på så vis distraherar nämnda ungdomar från att utveckla en mer systemkritisk syn på samhället. Att klä en inte alltid så ädel agenda i en progressiv skrud – oftast rörande just HBTQ-rättigheter – på detta sätt har på engelska kallats för *pinkwashing*.

Exempel på *pinkwashing* återfinns även hos dagens högerextrema partier som Sverigedemokraterna, då de försöker framställa sin rasism som ett försvar av dagens »öppna samhälle« från kulturer som sägs vara fientliga till bland annat HBTQ-rättigheter. Världsmästare i

Detta handlar dock inte bara om att utmåla andra länder som ett hot mot Sverige, utan även om att framställa sig själv som en progressiv och fredsbevarande kraft.

Bild från Försvarsmaktens reklamkampanj »We don't always march straight« från 2018

pinkwashing kan ändå sägas vara Israel, som lägger ner enorma resurser på att framställa sig själva som en toleransens och öppenhetens högborg i det annars så »bakåtsträvande« Mellanöstern, samt på att få oss att glömma att Israel faktiskt är en modern apartheidstat. Även USA har flitigt använt sig av metoden, bland annat då man slog på stora trumman vid upphävandet av *Don't ask, don't tell*-policy som förbjöd öppet homosexuella från att tjänstgöra i militären 2011.

En stor del av kritiken mot Ryssland på senare år har dessutom kretsas kring den lag mot »homopropaganda« som trädde i kraft där 2013. Lagen är givetvis förkastlig, men tittar man närmare på USA upptäcker man att liknande lagar även finns på flera håll där: i 28 delstater tillåts arbetsköpare diskriminera sina anställda efter deras sexualitet, och i sju delstater finns lagar som förbjuder »främjandet av en homosexuell livsstil« inom sexualundervisningen.

NÄR VI KÄMPAR MOT SÅVÄL imperialismen som andra former av förtryck är det viktigt att ha detta i åtanke. Deltagande i imperialistiska arméer kan aldrig vara ett steg framåt, och att soldaternas kängor knyts med regnbågsfärgade skosnören ändrar inte faktumet att de försvarar det system vi kämpar emot. Som kommunister bör vi istället

verka för att återgå till ett alliansfritt försvar byggt på allmän värnplikt. Anledningen till detta är inte enbart att dagens yrkesförsvar är designat för att delta i stormakter som USA:s och Nato:s imperialistiska insatser och fullständigt värdelöst för att försvara det egna landet. En armé bestående av värnpliktiga skulle dessutom innebära en demokratisering av krigsmakten, då en sådan är svårare att sätta in mot den egna befolkningen än en yrkesarmé: en värnpliktig soldat skulle antagligen vara mindre benägen att lyda order om att skjuta mot sina familjemedlemmar, vänner, grannar och arbetskamrater än någon som på heltid drillas till att vara beredd på detta.

Därför framstår alliansfrihet och allmän värnplikt som det överlägset bästa alternativet för oss som kämpar i progressiva rörelser i motsättning till de härskande klasserna, såväl i våra egna länder som för våra kamrater på andra håll i världen.

Viktor Engström är 19 år och medlem i RKU-Stockholm

UBÅTSJAKT OCH MEDIEHYSTERI- INTERVJU MED MATTIAS GÖRANSSON

Foto: Ola Kjelbye

2014 hände det igen. Än en gång hade det siktats en rysk ubåt som kränkte svenskt vattenrum. Möjligtvis hade den spionerat eller var det del av ett beredskapsarbete inför en rysk invasion? Hursomhelst ledde denna siktning till att något av en svensk tradition gick av stapeln: jakt på svensk ubåt i skärgård. Precis som på 1980-talet så slutade det hela i något av ett fiasko då ingen ubåt kunde beläggas att faktiskt ha inkräktat, uppgifterna visade sig vara missvisande och hela mediaspektaklet slutade antiklimaktiskt utan större avslut.

Under de fyra åren som gått har det regnat in ganska regelbundna rapporter om ryska spionerioperationer eller kränkningar. Vare sig det gällde det påstådda sabotaget av en telemast 2016 eller att ryssarna förberedde en invasion via Gotland under samma år. Eller valåret 2018 där till och med en lokalpolitiker som Uppsalas kommunstyrelseordförande Erik Pelling kan hävda sig blivit utsatt för ryska påverkansoperationer (Säkerhetspolisen motbevisade detta med den underbara poängen att ibland kan människor bara inte stava). Rysskräcken är utbredd, etablerad och vedertagen som ett rejält och sant hot av såväl politiker, journalister och försvarets talespersoner. Men vad ligger egentligen bakom det här fenomenet som präglat svensk försvars- och samhällspolitisk debatt under omgångar i mer än hundra år?

För att besvara och diskutera det mötte Rebels Oliver Carlberg upp med Mattias Göransson – chefredaktör för magasinet Filter samt författare till boken Björnen kommer! Om ryssrädsla, mönsterseende och militära misstag från 2017.

Hur började ditt intresse för rysskräcken och mediehysterier?

Jag är inte så intresserad av försvaret eller ens av Ryssland överhuvudtaget egentligen. Min infallsvinkel på det hela var masshysterier. Bryr mig faktiskt inte om Putin - jo på ett sätt! Han har kostat mig och alla skattebetalare en jävla massa pengar. Hade han varit mer servil mot omvärlden hade det besparat oss en massa pengar och idiotisk journalistik!

Det var också en logisk fortsättning på Quick-fallet. Efter min kollega (*Hannes Råstam, red. anm.*) som påbörjat boken Fallet Thomas Quick blev sjuk i cancer fick jag avsluta undersökningen han påbörjat. I det fallet var det också otroligt konstigt - hur skulle Sture Bergwall kunnat mörda åtta människor i Skandinavien? Det var det här konstiga grupptänkandet som fascinerade mig. Sen uppenbarade sig ubåtsjakten 2014 och majoriteten av det svenska folket trodde uppenbarligen att det där var övertygande?! Men när jag tittade på bevisföringen så höll det inte!

Det var som när jag var tonåring på 80-talet och man jagade ubåtar - en masspsykos helt enkelt. Jag försökte sköta mitt vanliga jobb men började gräva ner mig i den här paranoida hysterin runt att *ryssen är ute efter oss*. Det var en roligare masshysteri än runt fallet Thomas Quick! Det var ju ändå åtta mord och en påhittad seriemördare. Men om vi tittar på den ryska masshysterin så omfattar den så mycket mer tid, energi, människor och pengar. Ett svåremotståndligt ämne!

Men om vi tittar på den ryska masshysterin så omfattar den så mycket mer tid, energi, människor och pengar.

Du kallar bl.a. ubåtsjakterna en »kollektiv vanföreställning« - hur skapas sådana? Varför tror du så många kan ta åt sig av en så ogrundad teori?

Det är aldrig händelsen i sig! 2010 fick man också rapporter om att man skulle sett ubåtsperiskop i Göteborgs hamn men då var ingen rädd för Ryssland - då var det bara något mystiskt man sett i skärgården och ingen brydde sig. De yttre förutsättningarna är alltid det avgörande - man *tror* att det är händelsen i sig men det är de yttre förutsättningarna. 1981 hade Sovjet invaderat Afghanistan. I Polen hade fackföreningen Solidaritet bildats och den kommunistiska styret hade börjat vackla.

Det fanns en stor misstanke att Warszawapakten skulle invadera Polen - vilket det fanns belegg för. Efterforskningar i de sovjetiska arkiven visar att Warszawapakten utnyttjade militärövningar i Östersjön och vid sovjet-polska gränsen för att skrämja Polen. Vilket de lyckades med! Militären tog över Polen och införde undantagstillstånd för att kväva motståndet (i några år iaf). Så i Sverige var läget spänt.

Mitt i detta dyker en rysk ubåt, U-137, upp i den blekingska skärgården. Karl Andersson (först på scen) trodde det var en flyende polsk ubåt men det visade sig vara en sovjetisk! Denna modell var den äldst aktiva modellen inom Warszawapakten - ett gammalt jävla åbåke med en svängradie på flera meter som låter som hela helvete! Hade detta skett 1975 eller 2005 - *exakt samma händelse* - så hade det inte blivit något av detta.

Då fanns inte skräcken. Då hade man använt sig av vanlig 5-åring logik och litat på ryssarna när de sade att ubåten var föråldrad skit och hjälpt dem bärga den för att sen skicka hem besättning och skickat ubåten till skroten. Men man hade bestämt på förhand att detta var en spionubåt och försökte hitta bevis som belade detta. Sedan hemligstämplade man all bevisföring och gick ut med en officiell förklaring som sade att detta var en spionbåt. Utmärkt grund för en masshysteri.

Efter ett tag blev allmänheten blev mer skeptisk, men en sorts religiös tro levde kvar inom militären. Där var man helt övertygade att ljudinspelningarna som fanns var från diverse ryska ubåtar. Visade sig slutligen vara minkar och sillstim när forskarna fick tillgång till materialet. Så finns skräcken kan nästan

Peter Hultqvist, Stefan Löfven och tidigare ÖB Sverker Göransson vid en presskonferens 2014

allt bli ett tecken på ryska ubåtar. Är förutsättningarna där kan i princip vad som helst vara en rysk ubåt. Och om man tittar på en människa - en individ - som är orolig för något: den tror att den är förföljd av någon, att den är hotad av någon.

Då blir det en polisutredning och en psykologisk utredning. I ett sådant fall försöker man spåra det till verkligheten och man försöker hitta en grund för denna hotupplevelsen. Om man då hittar inte någon grund för den här hotbilden så säger man »Jag är ledsen men det här är en vanföreställning - vi ordinerar terapi!« Men när det är en hel grupp som får denna förföljelsemani då ska man helt plötsligt lyssna på den! Speciellt om denna grupp har axelklaffar och uniform!

Du skriver att militären går in med den förutfattade meningen att Ryssland gjort det - att deras utredningar inte går ut på att bevisa vad som hänt utan att det har hänt. Varför det fokuset - är det att de vill ha mer ekonomiska anslag? Vill de rättfärdiga sin existens? Bevisa något?

Det där är komplext! Det är så mycket som sammanfaller och påverkar. Det ryska hotet *behövs* tydligen. Det har gått i vågor hur hotet från Sovjet/Ryssland har uppfattats. Det finns ju helt uppenbart en rysk försvarsmakt! Det är ju ingen vanföreställning! Uppfattningen om hur hotfull den ryska militären har också uppenbart påverkat hur stora försvarsanslagen har varit historiskt. I tvåhundra år har det varit så att i tider när ryssen inte uppfattas som hotfull så har Sverige bedrivit en nedrustningspolitik.

Flera militärer jag har pratat med har sagt att »Vi måste ha andra anledningar att ha ett starkt försvar än att ryssen är efter oss!«. Hade man lyckats med den pedagogiska utmaningen att förklara varför vi har en militär så hade man inte behövt det här yttre hotet som motiverande faktor. Men det är inte bara militärens fel! Det är opinionsbildare, medias och allmänhetens fel! Vi har inte accepterat att försvaret ska existera utan en hotbild - varje gång hysterin har lagt sig så har ju försvaret rustats ner.

» Men det är inte bara militärens fel! Det är opinionsbildare, medias och allmänhetens fel! «

Det finns en tendens att ha en vänsterkonspiratorisk bild att militärerna ljuger för oss för att få mer pengar - men samtidigt är det ju sant att anslagen blir större under dessa hotbilder. Det är fast i en rävsax att militären måste nyttja sig av hotbilden för att motivera sin existens. Där militärer som är medvetna om att hotbilden inte är den som rapporterats om - som skrattar åt tv-mastrapporaget och så vidare - det finns ju inget motiv för dem att tala ut om detta!

Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten (Must) gick ut efter Krimkrisen och rapporterade att hotbilden mot Sverige var oförändrad. Men det är tyvärr aldrig Must vi hör, det är aldrig dem som får uttala sig. I stor utsträckning är det okunniga tryckare, kvasi-journalister, bloggare och så vidare som får breda ut sig i media.

Jag intervjuade en flygofficer som valde att vara anonym: han kallade dessa människor för *virrpannorna*. De har ju trots allt den här superkraften att alla som ifrågasätter dem är Putinkramare eller en apologet för Putins terrorherravälde.

Du skriver om »pansartriangeln« av försvarsmakten, vapenindustrin och opinionsbranschen - hur tätt samverkar dessa tre? Jag tänker ju att froterande mellan staten, näringslivet och opinionsbildare borde motverkas.

Vår kändaste, viktigaste och mest citerade journalist i försvarsfrågor är Mikael Holmström på *Dagens Nyheter*. Han är då medlem i *Kungliga Örlogsmannasällskapet* samt *Kungliga krigsvetenskapsakademien* och går på deras möten. Detta är militära sammanslutningar för aktiva tjänstgörande och veteraner.

De senaste åren kan vi konstatera att det är ganska svårt att få tag på försvarsminister Peter Hultqvist (som jag menar har betett sig huvudlöst och det är jag inte ensam om). Men Mikael Holmström har inte svårt att få tag på honom! Han har gjort flera stora intervjuer med Hultqvist; han har varit i Baltikum med Hultqvist, han har varit i Finland med Hultqvist! Varför får *han* den här tillgången?

Jo det visade sig alldeles innan valet att Hultqvist (*nu avgångna - red. anm.*) pressekreterare Marinette Nyh Radebo var medlem i SOFF - *Säkerhets- och försvarsföretagen*. Hon är alltså gammal vapenlobbyist! Hultqvists statssekreterare Jan Salestrand var en högt uppsatt general (han var kandidat för att bli ÖB) men han går direkt från militären till att bli högt uppsatt inom regeringskansliet! Det är *första gången* någon har gjort den resan. Direkt från det militära till att vara regeringsanställd! Det visar på en sorts urartning inom Socialdemokratin. Något upplyftande med att göra all research för *Björnen kommer!* var att se hur äldre socialdemokrater försökte gå en balansgång mellan industrin, försvarsmakten och sitt ansvar för landet. De försökte dämpa ryssrädslan och hålla ett avstånd mot försvarsmakten och vapenindustrin. De var alltid kritiska mot försvarsmakten och försökte hålla de värsta excesserna stängna. De gjorde ju inte den här regeringen (reg. Löfven). Hultqvist har varit som en vandrande sedelpress.

Han har fattat beslut om superubåten A26 - ett miljardköp. Alla vet att det kommer bli en ny generation av JAS trots att man sagt att den förra generation skulle bli den sista. Man köper upp PATRIOT-missiler för 12 miljarder utan att informera försvarsberedningen. Man säljer JAS-plan till Brasilien där man utnyttjar Lula da Silvas son som mellanhand och Löfven är inblandad i att prata med brasilianska metallfacket att acceptera affären.

Sen ska ju sägas att Löfven är gammal svetsare i den svenska vapenindustrin. På Hägglund & Söner i Örnsköldsvik. Så han kommer ju från vapenindustrin från första början. Sedan när statsminister Löfven åkte till Washington för att möta Trump var 4 av 6 representanter för svenskt näringslivet från vapenindustrin!

I de flesta länder (i fungerande demokratier i alla fall) finns det lagar mot så kallade »revolving doors«. Man *ska* inte kunna röra sig mellan politiken och vapenindustrin, lobbying och näringslivet. Varför har inte Sverige det? Man har ofta tagit upp frågan i Riksdagen bara för att lägga ner den. Det blir ett demokratiskt problem. Jag tror att det bottenar i att Sverige inte har någon maktindelning. Vi har ett styrelseskick som skiljer sig från många länder där statsmakten är allenarådande och de folkvalda i Riksdagen kan övertrumfas. Det är många frågor där våra folkvalda inte är inblandade. Det är ofta så att riksdagens försvarsutskott inte får någon information! Nu är det ju så att de som sitter i försvarsutskottet

är gamla militärer och försvarshökar. Men om det nu varit så att försvarsutskottet hade haft sunda och kritiska människor så hade det inte betytt något. För Sverige är riggat för dålig insyn och dålig demokratisk granskning.

Om man jämför med USA (som man sällan jämför med som något rättsmässigt rättsnöre) men jag tycker om hur USA i grunden är riggat. Där är det de folkvalda som har makten. Man har kongressförhör, man har representanter utanför regeringen som har rätten att kalla regeringsrepresentanter som måste vittna under ed där de måste redovisa och de måste berätta. Vi har konstitutionsutskottet. En vanlig senator i USA har större möjligheter att kalla på representanter till utfrågning än KU.

Min uppfattning är att den svenska journalistkåren inte blir ställd till svar för sin roll i att sprida falsk information som i utbåtsfallen. Kan man ens avkräva media ett ansvar? Folk tror ju fortfarande på att ryssen kränkt svensk suveränitet, jag spekulerar att det är just för att de stora mediehusen aldrig erkänt att de spridit obelagd information.

På det stora hela gäller ju detta en journalistisk förflackning som inte bara gäller försvarsjournalistik. Det har blivit en *han säger, hon säger*-journalistik. Man har lämnat grundläggande principer som man lär sig på journalisthögskolan. Vad du än tittar på så är det två saker du måste besvara: *är detta sant? Är detta relevant?* Idag skippar man dessa.

Svaret på första frågan kan vara hur slapt som helst. Sanningsbegreppet har blivit så urvattnat - man nöjer sig med att om någon har sagt det så är det sant. Då kan man ju skriva vad fan som helst. Det har kommit till en punkt där man inte ens kan ställa någon till svars. Om man frågar om varför Svenska

Korvetten K31 Visby vid ubåtsjakten 2014

Dagbladet skrev om ryskskyltade bilar på Gotland som spioneri och frågar: *varför skrev ni det där? Vad hade ni för källor för det?* så får man svaret: *ja men vi hade ju en källa. Vi interjuade en löjtnant, det får ju stå för honom!* Jag tycker ju inte det svaret är nog! Det är oansvarig journalistik som spär på rädsla och det är väldigt dålig gentemot den här löjtnanten.

Han borde skickas till företagshälsovården och få ett samtal med Must som förklarar för honom var en orimlig hotbild är och hur spioneri fungerar. När det gäller försvaret gör man inte ens ansatsen till att fördjupa sig, man försöker inte undersöka vidare. Sedan har vi ju den andra journalistiska grundregeln att låta båda sidor komma till tals. Om polisen skjuter någon låter man ju inte bara anhöriga komma till tals utan man citerar polisen också. Sedan kan man misstänka att polisen är överslätande eller att de inte ger hela sanningen, men man citerar dem ändå.

Vid den här ryska flygkränkningen utanför Ronnebo, varför pratar man inte med den ryska militärattachén (*Vladimir Ermachkov, red. anm.*) på deras ambassad i Stockholm, som pratar utmärkt engelska för övrigt. Jätteslappt!

Han borde skickas till företagshälsovården och få ett samtal med Must som förklarar för honom var en orimlig hotbild är och hur spioneri fungerar. När det gäller försvaret gör man inte ens ansatsen till att fördjupa sig, man försöker inte undersöka vidare.

Foto: Ola Kjelbye

Mattias Göransson, aktuell med boken Björnen Kommer.

Vad är den största lärdomen man kan dra ur hela den här historiken över rysskräck?

Det är lätt för alla att ryckas med. Det är viktigt att kunna skilja på åsikt och fakta. Det är förstås viktigare för beslutsfattare, men även som vanlig mediekonsument och medborgare. Att om någon *bara* pratar svepande och använder abstrakta ord så ska det ringa en larmklocka. Lära sig känna igen språkbruk som tyder på att *här är något inte som det ska*.

Om man tittar på Macchariniaffären eller Fallet Kevin för och ta andra exemplen än de knasiga idéerna att ryssarna vill anfalla oss; i dessa fall var de också mycket luddiga ordval. Om man tittar på presskonferenserna i Kevinfallet så säger de ansvariga *nästan* vad som hänt, men har pojkarna erkänt? Maccharini vill inte säga vad som hänt utan glider undan från frågan. Quickfallet är ju också intressant.

I ett av fallen hade en kvinna blivit strypt av en strupsnara. Man lät då Quick göra en knut då för att se om han gjorde en likadan. Sen tog man in en professor som expertvittne och han fick frågan; *Är detta samma knut som används på mordoffret? varpå professorn svarade; den fyller samma funktion.*

Detta togs då som bevis att Quick var mördaren, trots att expertvittnet inte alls säger det. Så var vaksam på otydliga och förvirrande formuleringar. Slutligen: den svenska ubåtsjakten är som UFO-jakter. En egen liten värld där den grundläggande faktagranskningen inte finns med. Faktakontroll ägnar sig bara putinkramare åt.

Text: Oliver Carlberg

VARFÖR TJÄNAR MASSMEDIA ÖVERKLASSEN?

Att USA:s massmedia är ett verktyg för borgarklassen är för oss ungtkommunisterna inget förvånande, utan rentav givet. Frågan ligger istället i hur detta kan förekomma. I den nu 30 år gamla boken »Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media« ger ekonomen och mediaforskaren Edward S. Herman tillsammans med den välkända språkforskaren och filosofen Noam Chomsky sitt svar på frågan.

FÖR ATT BEVISA SIN TES att USA:s massmedia representerar och propagerar för den härskande klassens intressen, har de konstruerat en »Propagandamodell« som de kallar det. Modellen som presenteras kan förklaras i teorin om att fem huvudsakliga »filter« formar (främst nyhetsbaserad) media innan den publiceras, till att följa eller i alla fall inte motsätta sig överklassens intressen. Filtren påverkar vilket innehåll liksom vilka åsikter som ges ut.

Dessa filter är sammanfattat:

- 1) mediekoncerners vinstintresse och beroende av den härskande klassens stöd
- 2) annonsörers kraft som primär inkomstkälla för media
- 3) eliters kraft som, via fabricerade »experter«, primära givare av källor till medierna
- 4) disciplinering av medierna att följa propagandalinjen, genom hård kritik från stat och företag
- 5) användandet av antikommunism som en kontrollmekanism, för att försäkra om folkets nästan religiösa stöd för borgarklassen.

FÖRENKLAT LUTAR SIG modellen på att det främst är det kapitalistiska ägandet av massmedia som avgör dess innehåll. De påstår nämligen sin modell vara närmast en "marknadsanalys", där massmediernas presterande är till största del ett resultat av marknadskrafternas fungerande.

Trots att modellen som Herman och Chomsky utlägger har mycket sanning i sig, är den i slutändan antidialektisk och ickemarxistisk. Som dialektiska materialister måste vi titta på de inre motsägelserna i fenomen, eftersom det är själva drivkraften för förändring och utveckling. Med Marx dialektiska

förståelse av det kapitalistiska samhället förstår vi hur arbetarklassens kontra borgarklassens värderingar och intressen står i evig konflikt, på grund av de inre motsättningarna inom kapitalismen.

För att förstå media på ett dialektiskt vis måste vi först inse att det cheferna och kapitalägarna avsevärt kontrollerar är tillgång och fördelning,

medan journalisterna och mediearbetarna hanterar själva medieinnehållet som de producerar. Cheferna kan bara ge generella riktlinjer för media. Hur kommer det sig då att mediearbetare uttrycker

åsikter som motsätter sig arbetarklassens och deras intressen, trots att de har relativt stor kontroll över deras egna skrifter och publiceringar? Svaret finner vi i Karl Marx teori om basen och överbyggnaden. Basen är det ekonomiska systemet, produktionsförhållandena som hela samhället grundas på.

DEN EKONOMISKA BASEN formar överbyggnaden, det vill säga de politiska, juridiska och kulturella institutionerna i samhället. Men överbyggnaden påverkar också basen i sin tur, eftersom förhållandet är dialektiskt. Detta innebär konkret att det borgerliga samhället skapar institutioner som stöttar kapitalismen. Alltså dominerar den kapitalistiska ideologin i media eftersom vi lever i ett kapitalistiskt samhälle. Till skillnad från propagandamodellen behöver

marxister inte titta på kontrollen av medier för att förstå varför media som produceras av arbetare är förorenade av borgarklassens tankar och värderingar. Denna förorening hävdade den italienske marxisten Antonio Gramsci bero på

Men överbyggnaden påverkar också basen i sin tur, eftersom förhållandet är dialektiskt.

Vi kan bygga ett socialistiskt samhälle med en demokratisk media som tjänar arbetarklassens intressen.

det han kallade för den kulturella hegemonin. Gramsci förklarade att den härskande klassens värderingar och intressen blir till norm och presenterat som »sunt förnuft«, vilket såklart gäller för vårt borgerliga samhälle. Det är alltså den borgerliga hegemonin som ligger till förklaring varför mediarbetare producerar media mot sina egna intressen, liksom arbetarklassens.

Som Gramsci påpekar är detta dock föränderligt. Vi kan trotsa den borgerliga hegemonin och avskaffa kapitalismen.

VI KAN BYGGA ETT socialistiskt samhälle med en demokratisk media som tjänar arbetarklassens intressen. En av de mer intressanta anföranden i boken är förklarandet av hur borgarklassen i Storbritannien under 1800-talet hanterade störtandet av landets stora och folkligt populära arbetarklasstidningar. Först förtryckte staten tidningarna med höga skatter, förlammningslagar och åtal. Men trakasserierna gjorde inte tidningarna mindre populära.

Som Gramsci påpekar är detta dock föränderligt. Vi kan trotsa den borgerliga hegemonin och avskaffa kapitalismen.

Lösningen kom när borgarklassen lämnade över ansvaret till den fria marknaden.

Marknadskrafterna fick styra vilt och så småningom dog arbetarklasstidningarna ut. Detta skedde eftersom de inte kunde konkurrera med massproducerade överklass- och annonsstöttade tidningar, alltmedan kostnaderna för produktionen av tidningar drastiskt ökade. Utifrån detta menar författarna att det inom den liberala kapitalismen förs en censur av antikapitalistiska idéer och perspektiv, trots att vårt samhälle utger sig för att vara fritt och odiktatoriskt. Dock är den absolut största delen av boken akademiskt analyserande av hur väl propagandamodellen fungerar med att förutse massmedias framförande. I jämförelserna mellan medias skilda metoder för rapportering av USA:s fascistiska klientstater och stater »fientliga« till USA blir dubbelstandarden kristallklar. Vidare tydliggörs massmediernas enorma lydnad gentemot staten i ett exempel om rapporteringen

kring Pol Pot. Från början var den starkt negativ, men den skiftade helt så fort USA slog om och började ge till militärt stöd åt de Röda khmererna.

Mediernas konstruerande av konspirationer, som försöket att länka Bulgariska KGB till en turkisk fascist som mördade påven, överstiger till och med propagandamodellens förväntningar.

SLUTLIGEN BEKRÄFTAS MODELLEN

förväntningar igen i analysen om mediernas stora rättfärdigande av USA:s invasion av Vietnam och brutala mördande av civilbefolkningen i Indokina.

Dessa och många fler exempel redogör inte enbart mediernas propagerande, utan också omfattande för USA:s imperialistiska brottsliga handlingar under kalla kriget. I slutändan skulle jag rekommendera boken. För om man bortser från propagandamodellens ickem marxistiska uppbyggnad, har man en oerhört välskrivna och väldokumenterad bok över hur USA:s

Från början var den starkt negativ, men den skiftade helt så fort USA slog om och började ge till militärt stöd åt de Röda khmererna.

massmedia helt propagerar för kapitalistklassens intressen. Mindre nackdelar med boken är att fokuset i princip bara ligger på amerikansk media, samt att den inte är helt uppdaterad till dagens situation.

Dessutom finns den inte på svenska. Förutom det är boken en klockren läsning för den som

är intresserad av USA:s agerande i Centralamerika och Sydostasien.

Rasmus Nilsson är 18 år och medlem i RKU-Kristianstad

FORUM FÖR STATLIG HISTORIESKRIVNING

Fenomenet statlig ideologisk propaganda har kanske för många en främmande klang, kanske känns det som något som hör historien eller dystopiska science fiction-samhällen till. Men statlig ideologisk propaganda är i allra högsta grad en verklighet i Sverige idag. Faktum är att Sverige till och med har en myndighet vars enda syfte är att syssla med just det.

MYNDIGHETEN HETER FORUM för levande historia och har i uppdrag att »informera om Förintelsen och kommunistiska regimers brott mot mänskligheten«. Myndigheten bildades 2003 av den socialdemokratiska Persson-regeringen som ett svar på rapporter om skolungdomars sjunkande kunskaper om Förintelsen. Men redan vid nästa regeringsskifte 2006 utökades uppdraget av den borgerliga Alliansregeringen till att även omfatta brännmärkning av kommunismen, vilket man kan läsa om i *Förordning (2007:1197) med instruktion för Forum för levande historia*. Till sin hjälp tog man flera »forskare« från Upplysning om kommunism, en förening nära kopplad till den borgerliga tankesmedjan Timbro och finansierad av bland annat Svenskt näringsliv.

Men i samband med lanseringen av deras »upplysningskampanj« om den onda kommunismen 2008 skapades en insamling av forskare och historiker från alla politiska håll för att ta ställning mot att staten ska svartmåla vissa ideologier och själva syssla med historieskrivning. De vände sig emot att »historieämnet görs till slagfält för ideologiska regeringskampanjer« och menade att det inte ska finnas en officiell och statligt godkänd historisk sanning, något tidningen Proletären skrev om i artikeln *Forskare slår bakut mot statlig*

historieskrivning. Att en statlig myndighet redan i uppdraget fastslår att »kommunistiska regimer» begått brott mot mänskligheten är minst sagt anmärkningsvärt och gör utan tvekan Forum för levande historia till statens mest utpräglade och tydliga propagandamakare.

Bara under år 2017 hade de nästan 60 miljoner kronor och omkring 35 anställda till sitt förfogande för att »upplysa« främst svenska skolungdomar om hur farliga alla system som

utmanar de kapitalistiska är, som myndigheten redovisar på sin hemsida.

Men redan vid nästa regeringsskifte 2006 utökades uppdraget av den borgerliga Alliansregeringen till att även omfatta brännmärkning av kommunismen

VERKSAMHETEN KRETSAR som sagt huvudsakligen kring att få igenom sitt budskap i skolan och består bland annat av färdiggjort skolmaterial i text eller videoform komplett med diskussionsfrågor. Innehållsmässigt handlar det om förvrängningar eller vinklingar kryddade med en och annan ren

lögn. Jag har självfallet inte möjlighet eller tid att gå igenom alla felaktigheter eller lögn i deras texter och tror heller inte det skulle vara särskilt givande utan hoppas istället kunna ge en generell bild av hur deras propaganda ser ut.

De blandar som sagt felaktigheter eller missförstånd som att skriva att »Kina var det första landet utanför Europa där kommunismen segrade« med proklamationer som att »Det finns ingen

kommunistisk regim som inte har gjort sig skyldig till brott mot de mänskliga rättigheterna. Alla kommunistiska stater har varit diktaturer som har undertryckt yttrande- och åsiktsfriheten och förföljt politiskt oliktankande», läs själv på deras hemsida, under *Fakta och fördjupning - kommunistiska regimers brott mot mänskligheten*.

Vad som menas med att »kommunismen segrar« är svårt att säga men jag tror att de flesta som godkänner Folkrepubliken Kinas bildande som en seger skulle hålla med om att oktoberrevolutionen sannerligen också var en seger för kommunismen. Och som bekant sträckte sig Sovjetunionens gränser långt utanför Europa. Ett annat tidigt exempel på en mycket tidigare »kommunismens seger« är Mongoliska folkrepubliken som bildades redan 1924, hela 25 år innan det Forum för levande historia kallar » det första landet utanför Europa där kommunismen segrade».

JAG TÄNKTE SKRIVA LITE LÄNGRE om en klassiker när det kommer till berättelser om kommunismens grymhet, det som i högerpropaganda ofta kallas Holodomor. Givetvis återger Forum för levande historia den smaskiga historien om en av Stalin medvetet skapad hungersnöd i Ukraina 1932-33 för att krossa den ukrainska nationalismen, detta i artikeln Holodomor: terror-hungersnöden i Ukraina åren 1932-1933. Det stämmer mycket riktigt att det var en hungersnöd i Ukrainska SSR, och stora delar av övriga Sovjetunionen, under den här perioden även om dess omfattning är omdiskuterad och av allt att döma gravt överdriven i den propaganda som sprids.

Men själva kärnan i idén är att hungersnöden skulle vara medvetet skapad av den sovjetiska ledningen i allmänhet och av Stalin i synnerhet. För om det rörde sig om en »vanlig« hungersnöd lik de som inträffat på otaliga platser genom historien både före och efter 1935 vore den väl knappast intressant att diskutera alls i sammanhanget. Vad finns då för bevis för att den sovjetiska ledningen medvetet skulle svälta ihjäl miljoner av sina medborgare? Jo vittnen som med egna ögon sett och rapporterat att sex miljoner dött tillsammans med bilder på svältande människor och påståendet att Sovjetunionen exporterade spannmål ut ur Ukrainska SSR mitt under hungersnöden används

Trots att det hävdades att Walker själv tagit och smugglat ut fotografierna ur landet då han enligt egen utsago spenderade en dryg vecka i Ukraina hösten 1934 visade omgivningarna i bilderna att de tagits under flera olika årstider.

ofta för att »bevisa« Holodomor. Men som vi strax ska se och som ni säkert redan anat håller inga av de bevis som framförts en närmare granskning. De första rapporterna om en omfattande ukrainsk svält genomförd av den sovjetiska ledningen för att slå mot ukrainsk nationalism kom redan 1935 i US-amerikanska tidningar. Artiklarna var författade av Thomas Walker och beskrev vidriga förhållanden, kannibalism och mord i följderna av den enorma svält han själv skådade i Ukraina.

Dessutom publicerade han bilder på de svältande för att ytterligare styrka sina påståenden. Trots att det hävdades att Walker själv tagit och smugglat ut fotografierna ur landet då han enligt egen utsago spenderade en dryg vecka i Ukraina hösten 1934 visade omgivningarna i bilderna att de tagits under flera olika årstider. Samma bilder har senare i olika former återgivits gång efter annan men vid närmare granskning visar de sig vara gamla arkivbilder från tidigare svältkatastrofer eller andra dödsfall, ofta hårt retuscherade.

DETTA KAN MAN LÄSA MER OM I boken *Fraud, famine and fascism* av Douglas Tottle. Det visade sig också att mannen som kallade sig Thomas Walker i själva verket var en dömd förfalskare på rymmen och att hans verkliga namn var Robert Green. Dessutom hade han aldrig ens satt sin fot i Ukraina utan endast vistats i Moskva för att därefter lämna Sovjetunionen över gränsen mot Manchuriet. Ägare av tidningarna som publicerade Walkers/Greens reportage var en William Randolph Hearst, en ökad tidningsmagnat som bokstavligen talat är ursprunget till det engelska begreppet »gul journalistik«, vilket betyder sensationsnyheter utan legitima källor.

Hearst var också uttalad nazist och hans tidningar spred villigt Nazitysklands propaganda. Men vad har då allt detta med Forum för levande historia att göra? Jo historien om Holodomor blåstes liv i av Robert Conquest 1986 när han skrev *The harvest of sorrow*, en ivrigt använd källa för såväl Forum för levande historia som så gott som alla andra som försöker föra vidare historien om Holodomor. Robert Conquest var inte som det emellanåt hävdas en opartisk eller oberoende forskare. Tvärtom var han anställd av brittiska Information Research Department, IRD, en

avdelning under utrikesministeriet skapat för att sprida anti-kommunistisk propaganda redan 1956. Faktum är att den brittiska tidningen The Guardian redan 1978 publicerade en artikel som hävdade att Conquest arbetade med att fabricera berättelser för att smutskasta och svartmåla Sovjetunionen.

Och samma uppgifter som genom Conquest kan spåras tillbaka till de falska tidningsreportagen av Walker/Green återges av Forum för levande historia 75 år senare.

OCH ÄVEN OM DE motvilligt medger att pålitliga fotografier från svälten saknas använder de som sagt källor som i sin tur använder samma falska fotografier som »bevis«. Inte heller påståendet om att Sovjetunionen skulle fortsätta att exportera spannmål håller närmare granskning. Sovjetunionen var på 1920-1930-talen ett väldigt fattigt och underutvecklat land. Den lilla industri och infrastruktur som fanns var skadad både av första världskriget och det som generellt kallas Ryska inbördeskriget men också av sabotage.

Man fruktade, och med rätta skulle det visa sig, att en snabb industrialisering var nödvändig för att kunna försvara sin socialism, men för att kunna industrialisera i hög takt krävdes import av maskiner och maskindelar från andra tekniskt utvecklade länder. Efter att ha misslyckats med sin militära interventioner använde de tekniskt utvecklade västländerna Storbritannien,

USA, Frankrike med flera istället strikta handelsembargon mot Sovjetunionen.

Dessa var formade så att Sovjetunionen trots stora naturtillgångar av bland annat olja, timmer och guld endast tilläts exportera spannmål i utbyte mot de maskiner man så gravt behövde, bland annat antogs i Storbritannien en lag vid namn *Russian Goods Imports Prohibition Act* för att sätta press på Sovjetunionen.

Efter att ha misslyckats med sin militära interventioner använde de tekniskt utvecklade västländerna Storbritannien, USA, Frankrike med flera istället strikta handelsembargon mot Sovjetunionen.

MEN ÄVEN OM spannmål användes som betalning för det så nödvändiga påskyndandet för industrialiseringen så visar stämmer det inte att Sovjetunionen exporterade spannmål för att medvetet svälta sin befolkning. Tvärt om både minskade man sin

export med två tredjedelar och importerade extra spannmål under 1932 när svälten ägde rum, vilket finns dokumenterat i boken *An Economic History of the USSR* av Alec Nove.

Faktum är att till och med till och med statens egen historieskrivningsmyndighet verkar ha insett att de är ute på hal is i den här frågan för i en av sina texter skriver de »Om Robert Conquest och hans meningsfränder har rätt beträffande svälten i Ukraina var den ett folk mord i FN:s mening...«, detta i faktaskriften *Brott mot mänskligheten under kommunistiska regimer*. I ett annat stycke konstaterar de krasst att »Det finns andra forskare som inte tror att svälten skapades medvetet utan lägger skulden på att de

sovjetiska myndigheterna inte förstod sig på jordbruk och därför förde en felaktig politik. Frågan om det fanns en plan bakom svälten är alltså inte avgjord.»

Det stämmer förvisso men vad de utelämnar är att det också finns de forskare som inte antingen anklagar den sovjetiska ledningen för folkmord eller inkompetens utan istället förklarar svälten med en kombination av orsaker, till exempel storbönderna, kulakernas, ovilja att från lämna sitt spannmål då de fick mer betalt genom att exportera eller sälja det på svarta marknaden.

ÄVEN VÄDRET ÄR ENLIGT MÅNGA forskare en delorsak till svälten, bland annat skriver Mark Tauger om detta i *What caused famine in Ukraine - A polemical response*. Trots att de själva verkar inse att deras källor är både tvivelaktiga och inkompleta återger de alltså historien som den presenteras och nöjer sig i att göra enstaka korta inpass som de ovan.

Än värre är att de i andra texter och videor helt sonika godtar den för sanning och utan att så mycket som att nämna något om svagheterna i deras berättelse, istället stämplar de det hela utan vidare som brott mot mänskligheten, se vidare på Forum för Levande historias hemsida för dessa bisarra dokumenteringar. Med det lämnar jag

frågan därhän men hoppas ändå att jag kunnat ge en bild av hur Forum för levande historia håller

Än värre är att de i andra texter och videor helt sonika godtar den för sanning och utan att så mycket som att nämna något om svagheterna i deras berättelse, istället stämplar de det hela utan vidare som brott mot mänskligheten.

liv i och sprider den falska berättelsen om svältkatastrofen i Ukraina. Jag tycker inte alls att det är fel att granska historien och försöka förstå de socialistiska samhällen som utmanat kapitalismen.

Inte heller ska vi blunda för att misstag begåtts, tvärtom är det vi kommunister som har störst anledning att analysera de fel och brister som tidigare kamp blottlagt för att lära oss att inte upprepa dem. Men all

sådan granskning måste göras opartiskt och fri från borgerlig propaganda och utan alla de lögner som sprids för att framhäva kapitalismen som det enda fungerande systemet. Forum för levande historia vill trots vad de själva hävdar inte skapa en förståelse för historien utan istället använda den som en pekpinne för att skrämja oss till att inte utmana det system de är skapta att upprätthålla.

Göran Sjöstrand är 26 år, bor i Bollnäs och är medlem i RKU

SKOLAN LJUGER FÖR OSS

»KOMMUNISMEN ÄR EN FIN TANKE men fungerar inte i praktiken« är en intetsägande fras som är så pass utnött att man inte ens längre bemödar sig att sucka när någon drar den klyschan inför en om man har uttalat sig kritiskt om det kapitalistiska samhället. Folk tror på vad de gör, men jag är inte beredd att felcitera Voltaire för deras rätt att uttrycka sig om det. Det är dock inte så konstigt att folk påstår sådant när skolan aktivt försöker att få oss att tro på idén om att kommunismen skulle vara död. Ett av mina tidigaste minnen från grundskolan utspelar sig på hösten när jag var sex år gammal och precis hade börjat i förskoleklass.

Vi lärde oss om Förenta Nationerna, FN:s barnkonvention och sjöng sånger om fred. Varken jag eller mina klasskamrater tvivlade då på deras viktiga roll i kampen för fred och rättvisa. På FN-dagen (som äger rum i oktober varje år) samlades hela skolan för att hedra bildandet av FN-stadgan vid en ceremoni. Jag minns att jag kände mig stolt när vi fyllde den gamla gymnastiksalen och vi bland annat sjöng Michael Jacksons »We are the world«. Fast så snart allsängen var över uppstod frågan »Men om FN finns... Varför finns krig?«. Men samma lärare som hade lärt oss om FN och fred och rättvisa hade

Varken jag eller mina klasskamrater tvivlade då på deras viktiga roll i kampen för fred och rättvisa.

inget svar. Året var 2004 och USA:s imperialistiska krig mot Irak hade pågått i ett och ett halvt år och det skulle dröja ytterligare ett antal år innan det kriget var över och innan kommunismen gav mig ett »tillfredsställande« svar på min fråga.

Ett genomgående tema under både grundskolan och gymnasiet är, och har varit, att studera klimatförändringarna och människans påverkan på miljön.

KLIMATFÖRÄNDRINGARNA ÄR ETT AV de allvarligaste problemen som vi måste hantera och vi »vet« att det är människan som har orsakat det, men vem är den så kallade »människan« och varför får vi lära oss att lösa problemet på individnivå genom att till exempel källsortera och konsumera dyra ekologiska varor när faktum är att det är de härskande kapitalisterna som äger alla resurserna som har försatt oss i den här skiten? Skolan ljuger för oss, men hur och varför? Svaret på frågan är borgerlig indoktrinering.

Skolan utbildar oss till den grad att vi blir goda demokratiska samhällsmedborgare. Genom att få rösta fram elevrådsrepresentanter som gärna får tala men inte göra något konkret, då det sällan finns en budget att förhålla sig till. När

förslag på förändringar och förbättringar ges får vi ju dessutom möjlighet att praktisera och testa demokratin innan vi ens är röstberättigade och kan göra samma sak fast vid val av representanter till kommun, riksdag och landsting! Samtidigt som detta hindras RKU från att hålla bokbord och tala med ungdomar på gymnasieskolor medan det är fritt fram för andra ungdomsförbund att sprida sin politik där. (För mer läsning om det här ämnet hänvisar jag till Nadja Lundbergs ledare »RKU låter sig inte utestängas« i *Rebell* #4 2017).

Vi blir ändå medvetna om vissa problem i samhället men skolan ger oss inte hela sanningen. Vad hade hänt om lärarna erkände att den nuvarande resursbristen och nedskärningarna som genomsyrar skolan och resten av den offentliga sektorn inte berodde på en tillfällighet som uppstått av en slump de senaste åren?

NÄR VI SKOLAS IN i idén om att borgarnas definition av demokrati skulle vara något som vi har valt själva eftersom att vi, förutsatt att vi har åldern inne, kan delta i borgarnas parlamentariska val och själva välja vilka som ska medla mellan oss (arbetare) och våra förtryckare (kapitalister) faller det sig naturligt att man lär sig att acceptera det som är en direkt konsekvens av kapitalismen, det som »vi ändå inte kan ändra på«. Som om

miljöförstöringarna hängde på om mjölken du köper är ekologisk eller ej för pengarna som du fortfarande överväger att skänka till en välgörenhetsfond, fastän du tvivlar på om några kronor ens når sitt ändamål när de har passerat alla leden emellan.

Det är förstås idealistiskt att tro att världen blir lite bättre om man bara konsumerar rätt. Vi kommunister som brukar den dialektiska materialismen ser sambandet borgarklassens utsugning av arbetarklassen och dess katastrofala följder.

Vi vet också att det är av största nödvändighet att ta tillbaka makten från kapitalisterna som bland annat äger företagen som förstör miljön, tillverkar vapen och stödjer blodiga konflikter för att maximera en vinst som om det vore något heligt. Vi måste göra en revolution ersätta det nuvarande systemet med socialism.

Saga Mazandarani är 20 år och är medlem i RKU-Göteborg

ÄTT NÄRA EN KOMMUNIST VID SIN BARN

Att vara vänster har alltid varit en självklar del av mitt liv. Som barn åt jag inte på McDonalds, såg inte på TV4, lekte inte med barbidockor och så vidare. Mamma berättade historien om Sydafrikas befrielsekamp till godnattsaga och "borgarna" var någon sorts mystiskt ondskefullt gäng. I takt med att jag blev äldre upptäckte jag dock att inte alla levte i samma värld som jag. Faktum är att det verkar som att de flesta inte alls pratar med sina barn om politik!

I DEN HÄR KORTA TEXTEN ska jag försöka reda ut lite om varför det anses som så konstigt att prata med sina barn om politik. Eftersom jag själv tyvärr inte har några barn har jag också ringt upp min kamrat Göran Sjöstrand, för att prata om hur han gör för att uppfostra sitt barn i enlighet med sina övertygelser. Den intervjun inleds på nästa sida!

Det finns en borgerlig idé om att det är fullt att utsätta sina barn för politik, eller egentligen allt som är hemskt och hör verkligheten till. Den oskyldiga barndomen ska värnas och skyddas. Alla inslag av sex, våld eller fattigdom måste döljas och motas ut ur barnkammaren. En uppsjö pjäser, böcker och filmer har redan behandlat den borgerliga familjeillusionen, så jag tänker mig att de flesta

Jag ser tre olika borgerliga ideal som samspelar i drömmen om den opolitiska barndomen.

redan har en bild av vad vi pratar om här. Idén om att skydda barn från politiken är dock inte något som enbart hör borgerligheten till, utan den genomsyrar hela samhället. Skolan och barnomsorgen ska vara »politiskt neutral«, det

är fullt att berätta för sina barn vad man röstar på, och att få en proguppfostran hör knappast till normen.

Därför är det också relevant för oss att motverka och motbevisa denna tendens. Jag ser tre olika borgerliga ideal som samspelar

i drömmen om den opolitiska barndomen. Den första är förstas den om barnens oskuld, om hemmet som en skyddad plats. Men för den som umgåtts något med barn är det snart uppenbart att barn är långt ifrån så kallat »oskuldfulla«. De flesta barn älskar hemska berättelser, vill prata om

könsorgan hela tiden, och är allmänt äckliga. Att ignorera eller aktivt motarbeta önskade inslag i barndomen skapar ju bara hämmade barn som blir rädda för sin egen sexualitet, kropp eller omvärlden.

Det går inte att skapa en egen, separat värld åt barn! Istället måste det vara vår uppgift som vuxna (eller i alla fall äldre) att hjälpa till att guida barnen i den värld de faktiskt lever i. Vi kan också i denna myt se påhittat att samhället är neutralt. Detta ämne går flera andra texter i det här numret in på närmare, så jag håller mig kort och säger: så är det inte. Det som upplevs som neutralt är det vi är vana vid, men som bekant lever vi i ett kapitalistiskt samhälle. Vad som är en neutral åsikt beror bara på kontexten - idag är en neutral åsikt till exempel att det är bra att privatpersoner kan äga företag.

FÖR TREHUNDRA ÅR SEDAN var en neutral åsikt att det är guds vilja att det ska finnas livegna bönder. Till sist kan vi se idén om att politik är mer av en hobby, snarare än något som har en verklig betydelse. Vi är säkert många som upplevt att äldre högertyper tycker det är ganska charmigt med unga kommunister. För dem representerar vi ingen hotfull linje, vi är mer en skojig sorts ungdomar. När man ser politik som ett intresse man har vid sidan av är det förstås svårt att förstå varför man ska dra in barn i det. Men för oss, för vilka politiken är högst verklig och handlar om liv och död, blir det en helt annan grej.

Jag frågade faktiskt min mamma om varför hon valt att indoktrinera mig och min bror i vänstern, och hon sa ungefär såhär: För henne är det

självklart att vara vänster, det är en del av hennes grundläggande värderingar om människovärde. Som förälder överför man ju sina värderingar och vad som är rätt och fel till sina barn, och då är det inget konstigt att också överföra de värderingar som klassas som politiska. Detta är en väldigt intressant grundläggande skillnad, det om politiken som hobby kontra politiken som verklighet. Att politiskt engagemang är ett skojigt sidointresse för borgerligheten är väl egentligen inte så konstigt.

De är ju redan den härskande klassen, vad ska de egentligen engagera sig i som inte är rena ytligheter? Men samma konstiga idé återfinns även i vänstern. Många ungdomar ser sig ju som kommunister eller socialister, men deras politiska engagemang sträcker sig inte längre än till att köpa en röda armé-hatt eller gå på en 1 maj-fest på Cyklopen.

DET BLIR EN SORTS subkultur, ett fritidsintresse, snarare än en ideologi som man faktiskt tror kommer att förändra samhället i sina grundvalar. Även jag själv är skyldig till det här - det är förstås lättare att stå för sitt politiska engagemang när folk inte uppfattar en som hotfull.

Frågan om barnuppfostran i relation till kommunism har alltså, i mitt tycke, ett väldigt stort sammanhang. Det handlar om att vår politik är högst verklig. Vårt syfte sträcker sig längre än att lattja, vårt syfte är att organisera arbetarklassen för en revolution! Ser man det så blir det också självklart att marxismen genomsyrar hela livet. Som synes finns det mycket att säga på detta ämne, men jag avslutar här och låter Göran ta vid.

INTERVJU MED EN KOMMUNISTISK FÖRÄLDER

Berätta för oss vem du är!

Jag heter ju Göran Sjöstrand, jag är 26 år, jag bor i Bollnäs och jag har en åttaårig son, som heter Arvid. Han fyllde åtta idag faktiskt! Jag är organiserad inom RKU också, som bekant.

Och du ger ditt barn en kommunistisk fostran?

Alltså, lite både och, skulle jag säga. Jag har faktiskt en bok hemma som heter *Om kommunistisk fostran* [av Michail Kalinin], men den har jag inte läst ännu så jag har inte hunnit applicera det, haha. Men jag har inte någon uttalad medveten kommunism med uppfostran och jag tror inte man behöver det heller. Värderingar, tankar och begrepp får man ju alltid med sig från sina föräldrar. Jag tycker inte

Gruppbild från Ungkommunisternas sommarläger 2018

politiken behöver separeras från uppfostran i stort utan jag tänker att det följer med i grundsynen om människovärde. Det hoppas jag i alla fall.

Har du haft några mer föreläsnings-liknande samtal med din son om politik, typ att du hållt brandtal om att du hatar kapitalet eller så?

Vi har väl haft några sådana, mest när han har frågat om varför något är på ett visst sätt, och då kommer man in på det förstås. Men i alla fall hittills har det inte blivit så mycket brandtal direkt. Någon gång var det en julkalender när de pratade om strejk. Då frågade Arvid vad det är för någonting, och då fick man ju förklara det, och då måste man förklara varför människor strejkar.

Alltså att de jobbar jättehårt men får ingenting, och då kommer man in på varför jobbar de jättehårt och får ingenting. Då säger man att det är för att någon annan äger fabriken, och så vidare. Så det har väl kommit upp lite grann så, men jag har inte behövt hålla några såna brandtal tycker jag.

Har du funderat någonting om det är rätt att vara politisk mot ett barn, känns det som att du lurar honom någon gång?

Jag tror inte det, jag ligger nog ganska lågt i spektrat överlag. Men ja, hans mamma vart lite sur att han hängt med på Kommunistiska Partiets sommarläger - men det kanske var för att jag inte förvarnade om det... Men vi pratade om det sen, det gick ganska bra.

Vi har egentligen en ganska stor samsyn i det mesta. Det var intressant, för tvärtemot vad jag trodde så var det inte själva det politiska innehållet som hon tyckte var problemet, utan att det inte var tillräckligt tydligt uttalat. Hon tänkte att man tar med sig barnen och lär dem snacket och fraserna, och sen dyvlar man på dem politiken efteråt. Men sen vart hon lugnad när vi berättade om hur det var på sommarlägret, det är ju väldigt nedtonat och lugnt med sådant.

Finns det några mer tydligt kommunistiska inslag i ditt och Arvids liv?

Nja, jag har ju en Leninbyst hemma, och jag har sagt att han kämpade för folket i Ryssland, men vi har inte haft någon ingående diskussion om det. Jag brukar sjunga diverse kampsånger för honom när han ska sova och då har vi ju diskuterat lite om Internationalen och var den har kommit ifrån och så. Men vi har inte haft någon sån stor diskussion om det ännu.

Han känner igen hammaren och skäran, den har vi här hemma, det är väl mer sånt som kommer allt eftersom tänker jag. Det är ju lite kul att han känner igen de där sångerna och symbolerna, förhoppningsvis får han med sig något från det.

Är det svårt att prata med Arvid om politik på hans nivå utan att samtidigt förenkla allt?

Precis, det är ju så med barn. De förväntar sig av en förälder att man berättar hur det är, att man säger »det här är sanningen, såhär står det till.« Så blir det ju med allt. Så är det om jag säger vad som är god mat eller äcklig mat, vad som är bra eller dåliga kläder.

Jag tror att man får erbjuda den bilden som de inte kommer få annars, som de inte får sig till dels i skolan eller nyheterna. Sen är det ju så med barn att de bildar sig alltid en egen uppfattning, det gäller både politik och allt annat.

Men det märks ju genom alla andra värderingar som man skickar med honom också, om antirasism och feminism och sådant. Det märks tydligt att det är självklart för honom att det inte är någon skillnad på folk från andra kulturer och så.

Har du något konkret exempel på när din kommunistiska påverkan märkts på Arvid?

En gång strejkade han när han inte fick som han ville! »Nu tänker jag strejka« sa han. »Ja«, sa jag, »men du hjälper ju ändå inte till något, det är ju jag som arbetar med allting här hemma, gör det för all del.« Men det märks ju genom alla andra värderingar som man skickar med honom också, om antirasism och feminism och sådant.

Det märks tydligt att det är självklart för honom att det inte är någon skillnad på folk från andra kulturer och så. Det är väl inte enbart min inverkan, vi har ju kommit till en punkt där samhället åtminstone är såpass progressivt att de får med sig sådant från skolan också, så det kommer väl från andra håll med. Men det är såklart en del av min uppfostran och mina ideal.

Jag tänkte nyligen på hur trygg jag känner mig med att min lillebror har så rediga grundvärderingar att man kan släppa honom fri i världen så att säga. Jag kan lita på att han kan möta konstiga åsikter och sådant på nätet utan att låta sig påverkas. Jag tänker mig att något sådant är målet...?

Ja precis, att barnet ska kunna se de grejerna själv, och förstå. För mig är det nog en skillnad mellan vad jag gör och att trycka i barn vad de ska tycka. Då fattar de inte varför, då förstår de inte sammanhanget själva. De lär sig bara några fraser eller åsikter som de anammar.

Jag vill att mitt barn ska bli kommunist, och då vill jag att han ska bli det av egen övertygelse. Att han ska se på världen och tänka »såhär kan vi inte ha det«, snarare än »såhär ska jag tycka.« Det tänker jag är en stor skillnad mellan att skicka på ett barn en övertygelse, eller att diskutera, försöka få honom att förstå världen, att se den med sina ögon.

Förstår din son ditt arbete i RKU, att du åker bort på möten och så?

Nej det gör han nog inte, haha. Alltså nja, det har vi inte pratat så mycket om. Jag har sagt lite enkelt såhär, "Jag vill förändra hur samhället ser ut", det är nog ganska abstrakt för honom tror jag.

Bara som en vuxengrej eller?

Ja det är nog så, jag har förklarat för honom att det är ganska tråkigt... Jag säger »jag åker till Göteborg nu, men du skulle inte ha roligt, vi går inte på Liseberg, vi sitter bara i ett rum och pratar«. Han följde med en gång på en distriktskonferens i Umeå, då sov han mest under mötet. Jag fick lägga in honom i en garderob.

Va?

Nej inte en garderob, det är något rum vid sidan av, de har en dator och så därinne. Där kunde han ligga och sova, sen när han vaknade var han med på en Che Guevara-kväll de hade, det tyckte han var kul.

Är det ett mål för dig i framtiden att Arvid ska organisera sig i RKU?

Alltså det är väl inte ett uttalat mål, det är klart att man vill ju att han ska organisera sig, och just nu finns inte så många andra bra alternativ. Men man kan väl tänka sig att han gör det på andra sätt. Jag hoppas att min uppfostran ska ge honom den viljan och förståelsen för världen att man måste göra saker tillsammans och förändra samhället i sin grund!

Och till sist, har du några tips till andra kommunistiska föräldrar?

Jag är ju inte klar ännu, skulle kanske behöva avvakta tills det här försöket är färdigt och sen pröva igen haha... Men som sagt, jag tänker att det är bra att ha det inbakat som en naturlig del i hela uppväxten, i all syn på mänskliga rättigheter och människovärde. För mig är det ihopbuntat alltihopa, att vi ska ha ett samhälle som står upp för det bra som alla pratar om. Man får avväga lite, ta diskussionerna allteftersom de dyker upp. När det blir aktuellt att prata om demokrati, när de börjar prata om det i skolan, då får vi diskutera vad det begreppet innebär. Ta det som det kommer helt enkelt!

REBELLREDAKTIONENS BÄSTA KULTURTIPS FÖR

KÅLDOLMAR & KALSIPPER

Barnskiva av Nationalteatern från 1976. Finns på Spotify och på Öppet Arkiv, där med teckningar till. Pluspoäng för mys, världens bästa sånger, Ho Chi Minh och en extrem tydlighet med det kommunistiska innehållet. Minuspoäng för att storyn är sjukt rörig och det är svårt att höra vad folk säger (gubbig åsikt). 4 av 5 röda stjärnor.

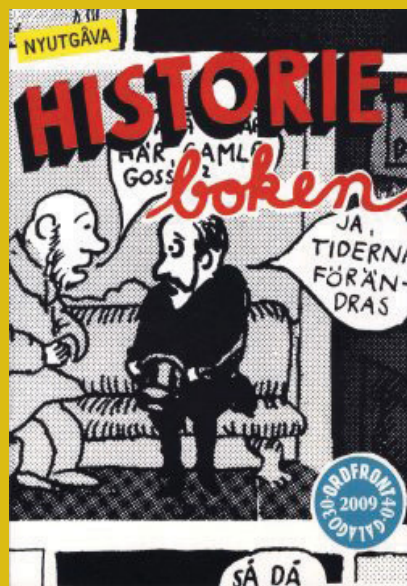

RESAN TILL MELONIA

Tecknad film från 1989 av Per Åhlin. Finns på Youtube. Pluspoäng för fet musik, klassisk förlaga och att skurkarna är kapitalister. Minuspoäng för att systemkritiken inte är så tydlig som den kunde varit och att den är läskig. 4 av 5 röda stjärnor.

HISTORIEBOKEN

Serialalbum från Ordfront/Galago av Annika Elmqvist, Gittan Jönsson, Ann-Mari Langemar och Pål Rydberg, kom ut 1970 och i nyttgåva 2009. Pluspoäng för en så gedigen genomgång av kapitalismens historia att även den mest opålästa kommunist blir en expert på ekonomi och imperialism efter att ha läst ut den. Minuspoäng för dålig källhänvisning och för att den möjligen är lite otillgänglig för barn med sina textspäckade sidor. 4.5 av 5 röda stjärnor.

ATT FÅ ETT RÄTTROGET KOMMUNISTISKT BARN

VILLE, VALLE OCH VIKTOR

TV-program från Sveriges Radio av Gunilla Ambjörnson, sändes 1970, 1972 och som jullovsmorgon 1977. Fyra avsnitt finns på SVT:s öppret arkiv. Pluspoäng för god kommunistisk analys, bra sånger och genuint skoj. 5 av 5 röda stjärnor!

HEMMA HOS HARALD HENRIKSSON

Barnbok från Lilla Piratförlaget av Uje Brandelius och Clara Dackenberg, gavs ut 2018. Pluspoäng för att boken var tillräckligt politisk för att Uje Brandelius skulle bli portad från Sveriges Radio. Minuspoäng för att det tydligen räcker med att skildra verkligheten för att vara en "politisk" barnbok, rebellredaktionen noterar en trend i barnkulturen om att det politiska överlag blivit mer skildrande än kritiserande. Å andra sidan kanske det är vi som är mossiga nostalgiker - det finns ju ändå sprängstoff i att brutalt skildra fattigdom utan att lägga till ett Askungeslut. Jaja, pluspoäng igen för att vi älskar Doktor Kosmos! 3 av 5 röda stjärnor.

RESA TILL GREKLAND OCH OGDITIS

Mot slutet av september reste jag likt många svenskar till Grekland. Jag var inte i där för att semestra på Rhodos stränder eller turista på Zeus påstådda födelseplats Kreta. Jag hade nämligen nöjet att resa från det privatiserings- och nedskärningshärjade Sverige till det privatiserings- och nedskärningshärjade Grekland för att träffa kommunister och antiimperialister.

JAG HAR I STORT SETT SEDAN jag blev organiserad kommunist hört historier om den stora och välbesökta festivalen Ogiditis. En mäktig årlig tillställning som organiseras av Greklands Kommunistiska Ungdom KNE som varje gång samlar tiotusentals människor för fem dagar av kommunistisk politik och musik.

Så när våra goda kamrater i KNE ännu en gång bjöd in RKU till deras festival, och jag fick möjligheten att åka ner, svarade jag såklart ja! Festivalen heter som sagt Ogiditis och årets festival var extra speciell. Den 44:e festivalen hölls till ära av att det Grekiska Kommunistiska Partiet KKE fyller 100 år och att Greklands Kommunistiska Ungdom KNE fyller 50 år! De gångna åren har varit en tid av otrolig kamp för de grekiska kommunisterna och för den

grekiska arbetarklassen, bland annat repression och förföljelse under en fascistdiktatur och den ekonomiska krisens härjningar i landet efter 2008. En historia som de med all rätta är väldigt

stolta över och det var väldigt intressant att under besöket vid flera tillfällen få lära sig av och inspireras av denna historia.

En historia som de med all rätta är väldigt stolta över och det var väldigt intressant att under besöket vid flera tillfällen få lära sig av och inspireras av denna historia.

BARA ETT ÅR EFTER KKE:s grundande och medan de miljontals liken från första världskriget fortfarande var varma såg Greklands borgarklass nya marknader att

erövra och invaderade Turkiet.

Kommunisterna ställde sig emot detta imperialistiska erövringskrig och blev, som vanligt händer antiimperialister, anklagade för förräderi. KKE växte, trots statlig förföljelse, och arbetarklassen blev allt mer organiserad

vilket självklart skrämde livet ur borgarna. Så de gav fascisterna Metaxas i uppdrag att krossa arbetarrörelsen, så de kunde fortsätta sin rovdrift i lugn och ro. Några år senare marscherade Nazitysklands krigsmaskin in i Grekland och det fascistiska våldet bara ökade. Det grekiska folket samlades kring den Grekiska Befrielsefronten, EAM, och den väpnade grenen ELAS där kommunisterna var den dominerande kraften.

Det finns, som i alla länder där Hitlerfascismen drog fram, otaliga berättelser om lidande och förödelse, om hjältemod och kamp. Särskilt sorliga och inspirerande är kanske de historier om de barn och ungdomar som mördades av nazisterna och om de ungdomar som organiserade sig i EAM:s ungdomsförbund EPON i kampen mot ockupationen.

MEN ETT ENAT FOLK kan aldrig besegras och 1944 drevs nazisterna ut ur landet. Grekerna hade inte bara nu sparkat ut barbarerna men nu såg det även ut som att socialismen bara stod runt hörnet! Den borgerliga regeringen som övergett landet återvände för att ta makten från kommunisterna och tillsammans med de borgerliga krafterna bland partisanerna och med stöd från soldater från de brittiska imperialisterna tog de över landet.

Men kommunisterna omorganiserade sig i Greklands Demokratiska Armé, DSE, och fortsatte kampen mot reaktionärerna och deras brittiska bundsförvanter. Ett långt inbördeskrig bröt ut som tog slut först 1949 med en förlust för den grekiska arbetarklassen och den socialistiska revolutionen.

Kommunisterna som inte flydde landet mördades eller slängdes i fängelse och sympatisörer förföljdes och var utslutna från den offentliga sektorn. Trots det här var borgarklassen fortfarande rädd för det kommunistiska spöket så 1967 tog en militärjunta makten i en kupp. Men inte ens med juntan vid makten kunde kapitalisterna dra

en lättnadens suck. Stödet för KKE växte, det var demonstrationer och strejker i hela landet och mitt i juntans förföljelse och terror bildades KNE som en underjordisk organisation.

Efter påtryckningar från arbetarklassen, interna stridigheter och studentprotester så föll till slut juntan och 1974 blev KKE och KNE legaliserade. Läget för KKE-KNE idag och den grekiska

arbetarklassen är inte så olik det i Sverige. De grekiska arbetarna lider, precis som vi, av osäkra anställningsformer, bostadsbrist och låga löner. Borgerliga partier och borgerlig press hetsar arbetare mot varandra, socialdemokrater

är klassförrädare precis som här hemma och nazismen växer sakta fram.

Men som en trevlig omväxling så är den kommunistiska rörelsen i Grekland en riktigt stor rörelse. Kommunisternas fackförbund, Alla Arbetares Militanta Front, PAME, organiserar nästan en miljon arbetare och till skillnad från största delen av våra fack så kämpar PAME för arbetarnas rättigheter. Strejkvapnet är våra grekiska kamrater mer än vana med. Men även hos landets studenter är kommunismen omtyckt. MAS, Fronten för Studenternas Kamp, lyckades på bara ett par år bli Greklands näst största studentorganisation.

SOM NI KANSKE KAN TÄNKA ER blev jag under mitt besök ständigt mållös och imponerad av

KKE:s och KNE:s historia och vad de åstadkommer idag. Festivalen var verkligen orsaken till många av de här reaktionerna. En park som vanligtvis är öde och nedskräpad förvandlades och var helt full med folk. Även nu med distans till festivalen slår det mig hur överkligt det kändes att vi

var flera tiotusentals människor som deltog på en och samma kommunistisk tillställning. Flera konserter på samma gång, utställningar om KNE:s, KKE:s och landets historia, föredrag, kiosker och så International City, där jag och de andra

Men ett enat folk kan aldrig besegras och 1944 drevs nazisterna ut ur landet.

Stödet för KKE växte, det var demonstrationer och strejker i hela landet och mitt i juntans förföljelse och terror bildades KNE som en underjordisk organisation.

KNE

internationella gästerna spenderade största delen av vår tid. Ett område av parken där vi bemannade kiosker och bokbord vilka blev väldigt välbesökta.

SISTA FESTIVALDAGEN GICK vi i samlad trupp till festivalens höjdpunkt då KNE:s förbundssekreterare och KKE:s generalsekreterare skulle hålla sina årliga tal. Vi kom till en del av parken som var full av en otrolig mängd folk. Men jag borde ha förväntat mig att det skulle bli mer imponerande, för in marscherade ett av de största tågen jag sett. En hel här med kamrater gick och ställde sig runt omkring oss, de skrek kraftiga och antiimperialistiska slagord och synen av hundratals viftande flaggor är något jag aldrig kommer glömma.

Men när hjärnan började haverera i försöket att förstå att de även bortom denna massa stod en ännu större massa och ivrigt väntade på talarna så snabbade jag upp namnet »Ahed Tamimi« och upp på scen gick hon ackompanjerad av en storm av dånande applåder. Att få vara så nära och få se en legend för det palestiniernas befrielsekamp hålla tal är bortom vad ord kan beskriva. Hon talade på arabiska och tolken översatte till grekiska men vi förstod vad hon sa ändå. Talet lades senare upp på KNE:s hemsida och en bit av det följer här nedanför:

Despite the suffering that each Palestinian undergoes every day, we don't view ourselves as victims, but as fighters for freedom and the cause. We always say that the peoples and our people can achieve change and can bring the struggle to fruition; for this, free people all over the world must join together to put an end to exploitation, capitalism and colonialism and to end imperialism.

We thank everyone for the support you have given us. Your stance means a lot to us and gives me great

strength to return to my homeland, to my country and to continue the struggle against colonialism.

In closing, I would like to say that we come from the land of peace, from Palestine, which at no time had peace. If there is no peace in Palestine, there will be no peace ever in the world.

Alla tal medföljde jubel och applåder och när det var över avslutades mötet som sig bör med Internationalen. Att höra sången som knyter världens kommunister samman inte bara från

tusentals grekiska röster. Dessutom av kamrater från alla möjliga länder från Irland till Sri Lanka och från Korea till Portugal gjorde det faktiskt väldigt svårt att inte bli lite fuktigt i ögat.

Att få vara så nära och få se en legend för det palestiniernas befrielsekamp hålla tal är bortom vad ord kan beskriva.

NÄR JAG SEN KOM tillbaka till min hemstad Sundsvall, mitt i natten, kände jag ingen uppgivenhet. Istället för att sjunka ihop deprimerad över vår relativa litenhet ser jag mig tvärtom runt med nya krafter. Vi har också en historia att vara stolta över och lära av och vi har miljontals kamrater i alla jordens hörn som kämpar mot samma fiende. Kamrater, vi har ett starkt fundament och det är bara att bygga uppåt!

Jakob Lejon är 18 år och medlem i RKU-Sundsvall

LYCKADE DISTRIKTSKONFERENSER

I BÖRJAN AV HÖSTEN HÖLL RKU distriktskonferenser i våra 4 distrikt. Denna gång hölls distriktskonferenserna i Malmö, Göteborg och Stockholm. Konferenserna syftade till att utvärdera vårt eget arbete i valrörelsen och också försöka analysera valresultatet och hur kommande regering kan se ut. Dessutom diskuterades en kommande kampanj, om krisberedskap, och hur förbundet ska arbeta med denna. Resultatet kommer snart!

REBELLREDAKTIONEN INFORMERAR

Nummer 4-2018 av Rebell beräknas komma ut i december.

Tidningen kommer ha temat kriser.

Kom med i kampen!

RKU är ett revolutionärt kommunistiskt ungdomsförbund som kämpar för att förändra hela samhället och skapa ett nytt, mänskligare samhälle byggt på socialismens principer. För att nå socialismen krävs att du och alla andra lägger sig i det som sker i samhället. Socialismen måste byggas på vår egen kamp, kampen för våra rättigheter; en bra skola, bostad och arbete; kampen för en ljusare och bättre framtid. För att kunna genomdriva en förändring krävs att vi enar oss och går samman. Kom med i RKU!

Kontakt och prenumerationsfrågor:

Arvid Gustafsson, RKU
Box 311 87, 40032 Göteborg
031-244417, www.rku.nu
Besöksadress: Fjärde Långgatan 8b

För prenumeration på Rebell:

betala in pengarna direkt på Rebells pg 513998-5 och ange namn och adress.

- Vanlig prenumeration 100 kr
- Stödprenumeration 200 kr
- Kampprenumeration 300 kr

PROLETÄREN

Det finns bara en kommunistisk veckotidning och det är Kommunistiska Partiets Proletären. Proletären är tidningen som varje vecka rapporterar om kapitalismens härjningar och utsugning och motståndet på arbetsplatserna. Den är ett måste för varje revolutionär. Ta en prenumeration redan idag!

50 kr per månad

(autogiro)

Ring: 031-142634, e-post: pren@proletaren.se
www.proletaren.se

POSTTIDNING B

Rebell
Box 31187
40032 Göteborg

»Det kapitalistiska samhällets frihet förblir alltid ungefär densamma som friheten var i de forngrekiska republikerna: en frihet för slavägarna. De nutida löneslavarna förblir, i kraft av den kapitalistiska exploaterings villkor, till den grad nedtryckta av nöd och elände, att de »har annat att tänka på än demokrati och politik«, att befolkningsmajoriteten under händelsernas vanliga, fredliga förlopp är utesluten från deltagandet i det offentliga och politiska livet.«

- Vladimir Lenin, 1917